

Mạt Thế Chi Cứu Vớt

Contents

Mạt Thế Chi Cứu Vớt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30

Mạt Thế Chi Cứu Vớt

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, giả tưởng, trùng sinh, mạt thế, zombie, tùy thân không gian, chủ công, HEBầu trời màu tím quý dị b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-chi-cuu-vot>

1. Chương 1

Trong căn phòng rộng lớn xa hoa, những tia sáng nhợt nhạt lắt léo qua khe cửa chiếu vào. Trên giường, một thanh niên cởi trần chui vào trong chăn, chỉ để lộ thân trên cùng gương mặt đẹp trai đang ngủ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cứ tưởng rằng khoảnh khắc tĩnh lặng này vẫn mãi kéo dài, nhưng đột nhiên, chàng trai mở mắt, bật người ngồi dậy.

Diệp Thần mệt mỏi gơ tay bóp trán, vươn tay lật điện thoại lên xem giờ.

7 giờ 22 phút ngày 25 tháng 6 năm 2018.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Diệp Thần xuống giường, đi chân trần vào phòng tắm.

Một gương mặt đẹp trai lạnh lùng xuất hiện trong gương đang nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt đen trắng rõ ràng giống như tùy thời có thể tạo ra vô số cơn lốc. Nhìn gương mặt khỏe mạnh cường tráng trong gương, Diệp Thần nhếch miệng.

Hôm nay là ngày thứ 3 hắn sống lại, tận thể còn chưa đến. Hắn vẫn là người thừa kế của Diệp thị, tài sản lên đến hàng triệu USD mà không phải 1 tên nghèo túng ngu ngốc đến cơm cũng ăn không đủ no bị người khác lợi dụng xong vứt bỏ rồi phơi xác ngoài đường.

Sống lại một lần, hắn có thời gian để chuẩn bị mọi thứ, chờ đón ngày tận thể bao trùm toàn cầu.

Dù sao vẫn còn thời gian 50 ngày.

Diệp Thần mặc quần áo ra khỏi phòng, chị giúp việc từ trong nhà bếp đi ra kinh ngạc nhìn:

“Diệp thiếu gia, cậu dậy thật sớm”

Hắn ừ một tiếng, đúng là thật sớm, so với những ngày nghỉ khác giữa trưa mới dậy thì giúp việc ngạc nhiên là chuyện bình thường.

Hắn cũng không phải muốn dậy sớm như thế, khó khăn lắm mới có cơ hội sống lại, Diệp Thần hận không thể nằm lì ở trên giường bù lại những ngày tháng mệt mỏi khổ sở đã qua. Nhưng hắn ngủ không được.

Một phần là do thói quen ngủ không sâu giấc sợ zombie tấn công, một phần là do từ lúc sống lại đến bây giờ, mỗi lúc đi ngủ là trong đầu lại nhớ đến tình cảnh đời trước, những con zombie cụt chân cụt tay ghê tởm, hình ảnh anh em họ của hắn nghênh ngang rời đi, Dương Tử An vì cứu hắn mà bị zombie cắn bị thương, người kia đến lúc chết còn lo lắng cho hắn.

Diệp Thần nhắm mắt, sau đó mở ra, khôi phục thái độ bình thường.

Hắn ngồi xuống bàn ăn sáng, cầm cốc sữa nóng lên uống trong con mắt kinh ngạc của người giúp việc. Bình thường Diệp Thần rất không thích uống thứ này, đặc biệt là từ lúc trưởng thành, chỉ cần nhìn thấy sữa là hắn lại cảm thấy mình bị coi thường giống như con nít. Nhưng Dương Tử An không nghe, kiên trì khiến người giúp việc mỗi ngày đặt một cốc sữa nóng trên bàn.

Mọi việc trong nhà đều do Dương Tử An làm chủ, hắn cho dù có bất mãn cũng không thể làm gì, chỉ có thể chịu đựng ngửi mùi sữa đến hết bữa ăn.

Diệp Thần ăn sáng xong, đợi người giúp việc rửa bát xong mới nói:

“Từ hôm nay Dì không cần phải đến đây thường xuyên nữa, chỉ cần cuối tuần đến dọn dẹp là được”

Người giúp việc sững sốt, lo lắng nói:

“Tôi có chỗ nào làm không đúng, Diệp Thiếu gia, cậu...”

“Dì không có lỗi gì cả” - Hắn nói, giọng thành khẩn - “Tiền lương của dì vẫn được tính theo ngày, chỉ là gần đây tôi đang ôn thi đại học, không thích có người trong nhà thôi”

“VẬY... ông chủ Dương...”

“Dì không cần lo, tôi sẽ nói cho anh ấy biết”

Thấy đối phương không có gì muốn hỏi, Diệp Thần xoay người đi vào phòng, khóa cửa lại, nằm úp xuống giường.

Mấy ngày hôm nay hắn lên mạng mua không biết bao nhiêu đồ, toàn những thứ cần thiết để tồn tại trong tận thể, nhưng với số lượng lớn như vậy nếu để người khác biết sẽ không hay cho lắm.

Tuy rằng hắn là người có tiền, muốn mua gì cũng được nhưng đề phòng bắt trộm cũng là chuyện tốt.

Hắn có tiền, có thể mua được rất rất nhiều thứ, đặc biệt là lương thực, nhưng mua về cũng không biết để đi đâu. Căn nhà này không an toàn, tận thể đến sẽ phải di chuyển đến căn cứ có quân đội bảo hộ, mua nhiều thứ về cũng chẳng mang theo được. Nên Diệp Thần chỉ mua những thứ cần thiết nhất, hiểm có nhất, còn lại thì trong siêu thị và cửa hàng sẽ có, lúc đi di dân thì tiện tay lấy, lúc đó sẽ chẳng có ai nói mình là ăn trộm cả.

Nếu có không gian thì tốt rồi, hần thở dài. Dương Tử An mặc dù thức tỉnh dị năng không gian, nhưng thời gian đầu thì chỉ được 2 mét vuông, chẳng nhét được thứ gì nhiều.

Nghĩ đến đây, Diệp Thần lại nhớ tới ngày mai Dương Tử An mới đi công tác về, tâm trạng lại phức tạp lên.

Trước đây hần ghét Dương Tử An vô cùng.

Dương Tử An lớn hơn hần 5 tuổi, là em trai của người phụ nữ mà hần vô vùng căm hận - vợ kế của Diệp Phong, mẹ kế của hần.

Diệp Thần mất mẹ khi hần 10 tuổi, 12 tuổi Diệp Phong tái hôn với một người phụ nữ kém ông ta 15 tuổi - Dương Uyển Nhu. Từ đó hai chị em họ ở cùng nhà với hần.

Lần đầu tiên hần nhìn thấy Dương Uyển Nhu đã cảm thấy không vừa mắt, rõ ràng là ghét vô cùng, lại trước mặt Diệp Phong quan tâm hần, lấy lòng hần, Diệp Thần thấy cô ta ghê tởm phải chết. Liên quan Dương Tử An hần cũng ghét luôn.

Sau này Diệp Phong và người phụ nữ kia bị tai nạn bỏ mình, Diệp Phong để lại di chúc muốn Dương Tử An lên làm tổng giám đốc của Diệp thị, đợi hần đủ 18 tuổi mới được thừa kế toàn bộ cổ phần của ông, khi hần tốt nghiệp đại học mới được thừa kế công ti.

Lúc đó thái độ của hần đối với Dương Tử An kém đến băng điểm. Hần đã nghĩ em trai của hồ ly tinh thì cũng sẽ không đứng đắn gì, chị gái cướp gia đình của hần, em trai muốn cướp tài sản của hần. Bề ngoài thì thanh cao lạnh nhạt, sau lưng lại ra sức chiếm lấy công ti, quả thực là bỉ ổi đến cực điểm.

Sau này tận thể tiến đến, Dương Tử An thức tỉnh không gian dị năng, khi đó lương thực ít ỏi, không ít lần anh lên cho Diệp Thần lương thực, nhưng bị hần đưa cho ‘người nhà’, trơ mắt nhìn anh bị đánh đập.

Diệp Thần nhắm mắt nghĩ lại, hần chưa bao giờ nói một câu dễ nghe với anh, thái độ với anh cũng rất ác liệt, vì sao Dương Tử An lại làm như vậy?

Trong đầu hiện lên dáng vẻ gầy yếu đó, gương mặt xinh đẹp thanh lãnh nhợt nhạt một mỗi, trên mặt còn có nốt bầm tím vì bị đánh, rõ ràng bị Zombie tấn công còn lo lắng hần có bị thương hay không, thật là ngu ngốc!

Diệp Thần hần thì có gì tốt? độc mồm độc miệng, tính tình hỏa bạo, đối xử với anh rất tệ hại, vì sao anh lại yêu hần?

Trong đầu còn nhớ rõ tình cảnh lúc ấy, Dương Tử An hơi thở mỏng manh tưởng chừng như sắp đứt, vậy mà còn dùng tinh thần lực lấy hết lương thực trong không gian mang ra cho hần.

Tội gì phải như thế?

“Diệp Thần... Diệp Thần...cậu phải cố gắng sống thật tốt nhé...”

“Đừng đi tìm đám người Diệp Tường nữa, họ... muốn giết cậu...”

“Diệp Thần... giấu lương thực đi, đừng cho ai biết...”

“Diệp Thần... tôi trộm được viên tinh hạch cấp 2, có thể giúp cậu nâng cấp...”

“Diệp Thần... Diệp Thần.... tôi sắp không xong rồi...”

“Diệp Thần... tôi yêu cậu”

Một giọt nước mắt tràn ra, lăn xuống gò má, bên môi còn vương lại cảm xúc ảm áp của anh, hơi thở mỏng manh quanh quẩn đầu đây, càng ngày càng nhạt... sau đó dừng hần .

Dương Tử An chết rồi.

2. Chương 2

Cảm giác khủng hoảng làm Diệp Thần triệt để tỉnh táo lại, hần mở mắt ra, lắc lắc đầu.

Không phải, Dương Tử An còn chưa chết, anh ngày mai sẽ trở về, hết thấy còn chưa phát sinh. Tận thể chưa đến, Diệp Thần có thể thay đổi, vận mệnh của hắn, và của Dương Tử An.

Bây giờ hắn sẽ không nặng lời với anh nữa.

Hắn sẽ không thô bạo với anh.

Không làm tổn thương anh cũng sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương anh.

Cho dù bản thân là một thằng nam, không thể thích anh, hắn vẫn sẽ khiến anh hạnh phúc.

Có lẽ, Diệp Thần nghĩ, Dương Tử An xứng đáng được như vậy.

Bây giờ điều cần làm nhất để chuẩn bị tận thể là tích trữ lương thực. Nhưng lại không có thứ gì có thể chứa đựng.

Haizz... nếu có không gian thì tốt rồi.

Đời trước tuy rằng Dương Tử An có không gian nhưng không lớn, 1 kho hàng cũng không chứa được. Hắn cũng không muốn Dương Tử An thức tỉnh không gian.

Tại tận thể người có không gian được bảo vệ rất tốt, nhưng cũng bị tra tấn rất nhiều, con người luôn là lòng tham không đáy, bọn họ cho rằng người có không gian tàng trữ thực phẩm mà không cho bọn họ biết.

Cho nên họ được bảo vệ, cũng bị tra tấn.

Có thể nói là sống không bằng chết.

Đời trước Diệp Thần chưa bao giờ quan tâm đến anh, Diệp Tường, Diệp Chính đối xử với anh như thế nào hắn cũng không quan tâm lắm. Bởi vì hắn nghĩ, chị em nhà họ Dương lấy đi nhiều thứ của hắn như vậy, bây giờ trả lại cũng không có gì, cho nên mặc dù biết hành động kia có chút quá đáng, Diệp Thần cũng sẽ nể tình nhà họ Diệp mà chỉ nhắc nhở đôi câu. Vì vậy vết thương trên mặt Dương Tử An chưa bao giờ biến mất.

Dương Tử An, anh rất đau đớn đúng không?

Cho dù bị mất tự do, bị đánh đập như thế, anh cũng không muốn rời khỏi tôi.

Cho dù bị tôi mắng, bị tôi lấy mặt lạnh đối đãi, anh vẫn âm thầm quan tâm tôi.

Dương Tử An, tôi phải làm thế nào với anh đây?

Lúc tôi cảm thấy lạnh lẽo nhất, anh lại dùng tính mạng mình để sưởi ấm.

Lúc tôi tuyệt vọng nhất, anh lại cho tôi biết, trên đời này vẫn có người quan tâm tôi.

Dương Tử An, làm thế nào đây, tôi rất muốn, rất muốn bảo vệ anh.

Làm cho anh cười, làm cho anh vui, cho anh không phải chịu đau khổ nữa.

Nằm trong chốc lát, Diệp Thần mở laptop ra, lên mạng.

Có rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị.

Dự báo thời tiết trong nước những ngày gần đây, nhiệt độ vẫn không ngừng tăng cao, mọi người chỉ cho rằng mùa hè năm nay nóng hơn mọi năm, nhưng lại không biết là do 1 viên tinh thạch trên vũ trụ rơi xuống trái đất vào ba tháng trước chính là nguyên nhân gây nên, thậm chí sau này hậu quả nó gây ra con người không thể giải quyết được.

Diệp Thần phiền não gãi gãi đầu, không suy nghĩ nữa. Hắn mở ra Email, không có tin nhắn mới nào, liền vào cửa hàng tiếp tục xem đồ.

Toàn là quần áo, giày dép, phụ kiện các thứ linh tinh, không còn gì để mua nữa, hắn đang định tắt máy đi, bỗng nhiên dừng tay lại. .

Diệp Thần nhìn góc dưới bên phải màn hình, một bảng quảng cáo nho nhỏ hiện lên, dòng chữ được rút gọn lại, chỉ xuất hiện hai chữ “tận thể”.

Diệp Thần ngạc nhiên, di chuyển chuột ấn vào, màn hình hiện lên dòng chữ lớn:

“TẬN THẾ SẮP ĐẾN, MAU MUA KHÔNG GIAN CHỨA LƯƠNG THỰC”

Hắn khiếp sợ tới cùng. Nếu như là kiếp trước, hắn cũng sẽ giống như những người khác cười nhạo, tận thế cái gì, quả thật là nói đùa, chỉ biết lừa tiền của người ta, sau đó liền không quan tâm đến nó nữa.

Thế nhưng hiện tại thì lại khác, Diệp Thần sống lại, hắn cũng biết tận thế sắp đến, nhưng tại sao người này lại biết được? Cho dù hôm trước hắn đã đăng tin lên mạng, nhưng cũng không hi vọng có người tin tưởng...

Diệp Thần bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, di chuyển chuột xuống bên dưới:

“CỬA HÀNG XUYỀN THỜI GIAN ĐẾN TỪ NĂM 2518. KỈ NIỆM 500 MỞ ĐỢT KHUYẾN MÃI TỪ NGÀY 1 THÁNG 6 ĐẾN NGÀY 30 THÁNG 6”

Hắn bình tĩnh kích chuột vào chữ ‘nội dung’, màn hình lại xuất hiện dòng chữ lớn.

“ĐỢT GIẢM GIÁ ĐẶC BIỆT 90%, NẾU BỎ QUA SẼ MẤT CƠ HỘI”

Hắn nhìn xuống bên dưới đọc một lượt, hiểu được đại khái.

Đây là cửa hàng bán tùy thân không gian, chỉ mở trong một tháng, khi hết thời hạn nó sẽ tự động đóng cửa.

Cửa hàng có 9 cấp không gian, mỗi cấp có 1 sản phẩm, nếu có người mua, cấp không gian đó sẽ không còn.

‘Không gian cấp 1, chiều rộng 3m, chiều dài 3m, cao 3m, chỉ có thể chứa đựng vật phẩm chết. Giá tiền: 200 000 USD.

Đọc đến đây, Diệp Thần co rút khóe miệng, đây mà là giảm giá 90% sao? phải là cướp tiền mới đúng chứ. Không gian nhỏ như vậy, chỉ lớn hơn không gian của Dương Tử An khi vừa thức tỉnh có một tí, vậy mà những 200 000 USD. Không còn gì để nói.

Nhưng lại nghĩ, tận thế sắp đến, tiền bạc cái gì đều biến thành giấy trắng, có không gian mới là quan trọng.

Vậy là lại tiếp tục đọc đi xuống.

Không gian cấp 2: Dài 9m, rộng 9m, cao 5m, chứa sản phẩm chết, giá: 400 000 USD.

Không gian cấp 3: Dài 15m, rộng 15m, cao 10m, chứa sản phẩm chết. Giá 700 000 USD.

...

... ..

Không gian cấp 8: Dài 100m, rộng 100m, cao 25m, có thể giữ tươi, có hồ nước vô hạn, đất bên trong có thể gieo trồng, có thể đi vào trong. Giá tiền: 3,3 triệu USD.

Không gian cấp 9: Chiều dài vô hạn, chiều rộng vô hạn, chiều cao vô hạn, có chức năng giữ tươi, suối nước vô hạn. Có thể gieo trồng, có thể chứa vật sống. Giá tiền: 6,5 triệu USD.

Diệp Thần nhìn không gian cấp 9, trong lòng thêm vô cùng, liền nhấn nút cấp 9.

Màn hình lại thay đổi.

Sản phẩm phụ đi kèm:

1. Thời gian đọng lại. Chức năng: 1s=10s (200 00 USD)

2. Bí kíp tu chân: Gồm 2 loại:

Loại 1: kiếm tu

Loại 2: Linh tu

Diệp Thần trước nay đọc vô số truyện kiếm hiệp, tiên hiệp nên những từ này đối với hắn cũng không xa lạ gì, liền nhấn vào nội dung linh tu:

Muốn tu luyện phải có linh căn. Sản phẩm kèm:

Đan được chế tạo linh căn: 500 00 USD

Bí kíp tu luyện: 500 000 USD

Đan được tẩy linh căn: 1 triệu USD

Tổng số tiền: 2 triệu USD.

3. Suối nước chứa linh khí: Hỗ trợ tu luyện, tăng tốc độ làm lành vết thương (500 000USD)

4. Công pháp dành cho người thường: 5 quyển (300 000USD)

5. Ánh mắt xuyên không gian: chức năng: từ trong không gian có thể nhìn ra bên ngoài (300 000USD)

6. 120 000 viên tinh hạch thượng phẩm (1,2 triệu USD)

Tổng số tiền: 4,5 triệu USD

Nếu khách hàng có nhu cầu mua trọn bộ không gian, cửa hàng sẽ tặng cho quý khách một món quà.

Diệp Thần nhìn xuống bên dưới, quà được tặng thêm có thể chọn một trong 2 thứ: 2 thanh bảo kiếm hoặc cho phép thêm một người sở hữu không gian.

Tổng giá tiền trọn bộ: 11 triệu USD.

Hắn nhìn mà ánh mắt co rút, hiện tại hắn không có nhiều tiền như thế. Phải làm thế nào?

Sức hấp dẫn rất lớn.

Nhưng hắn không có tiền.

Đột nhiên bên dưới xuất hiện dòng chữ: ‘nếu khách hàng có nhu cầu mua sản phẩm, xin hãy nhấn vào chữ ‘mua’, trong vòng 10s, cửa hàng sẽ xác nhận thân phận của khách hàng có đủ tiền mua vật phẩm hay không, nếu phù hợp điều kiện, 10s tiếp theo, khách hàng sẽ xuất hiện trong không gian, không gian sẽ tự động sáp nhập vào thần trí của khách hàng. 5 ngày tiếp theo, cửa hàng sẽ lấy số tiền tương ứng từ tài khoản của quý khách hoặc các đồ vật có giá trị tương đương.

Chúc quý khách vui vẻ’.

Xem đến đây, Diệp Thần liền không do dự nhấn nút mua.

...

.....

... ..

Không có gì xảy ra cả, Diệp Thần còn tưởng có người tạo ra cửa hàng này chỉ muốn chơi cho vui. Nhưng bỗng nhiên hắn cảm thấy đầu óc choáng váng vô cùng, không nhận được liền nhắm mắt lại, lúc mở ra thì cảnh tượng trước mắt khiến Diệp Thần thấy kinh ngạc.

3. Chương 3

Căn phòng ngủ xa hoa chìm vào im lặng vốn có, ánh mặt trời ngả về tây rồi dần dần lặn xuống. Những tia nắng màu cam hiếm hoi len lỏi qua rèm cửa chiếu vào trong phòng.

Chiếc đồng hồ điện tử đắt tiền hiển thị 18 giờ 10 phút ngày 26 tháng 6 năm 2018.

Căn phòng trống rỗng không một bóng người.

Đột nhiên, trên chiếc giường được trải đệm màu trắng bỗng xuất hiện một chàng trai trẻ tuổi.

Xuất hiện đột nhiên giống như ảo thuật vậy. Một hiện tượng kì lạ mà không ai sẽ tin nó là thật. Căn phòng vốn trống rỗng mà chỉ một giây sau đã có người nằm ở trên giường.

Trên thực tế chàng trai chưa bao giờ rời khỏi căn phòng này, hẳn chính là Diệp Thần, người một ngày trước vẫn còn lên mạng mua hàng online.

Nếu như hiện tại có người quen của Diệp Thần ở đây, họ chắc chắn sẽ nghĩ hẳn đã thay đổi rất nhiều. Chỉ cách nhau một hôm, mà làn da của hẳn trắng khỏe hơn trước, đôi mắt thâm thúy sáng ngời, gương mặt ngày càng có đường nét và đặc biệt là đẹp trai hơn ngày hôm qua rất nhiều. Mặc dù trước đó hẳn cũng không hề xấu, nhưng cảm giác hiện tại người này đã trang điểm cho gương mặt mình. Hoàn hảo không tì vết.

Nếu như người khác nhìn vào chỉ thấy hẳn có sự thay đổi về ngoại hình, thì bản thân Diệp Thần lại thấy không chỉ như thế. Ngũ giác của hẳn không chỉ tăng lên, mà thể lực cũng mạnh hơn trước. Đặc biệt là trong cơ thể còn có một luồng khí cực kì thoải mái đang di chuyển trong người, mặc dù rất nhỏ, nhưng hẳn có thể cảm giác được.

Đây chính là hiệu quả của suối nước trong không gian và bí kíp tu chân mà Diệp Thần mới mua được ngày hôm qua.

Trên thực tế hẳn đã ở trong không gian 13 ngày. So sánh với bên ngoài thì chỉ mới hơn 30 tiếng đồng hồ.

Sự thực đã chứng minh cửa hàng không gian kia không phải là giả, mà là có thật, thậm chí còn thần kì y như nó đã quảng cáo. Bên trong không gian linh khí bức người, có thể tự do mang vật sống vào, suối nước có công dụng đặc biệt, có bí kíp tu chân, có thể chứa đựng vô vàn đồ vật, . . .

Những thứ mấy ngày nay hẳn mua được đều được chia ra rồi đặt trong không gian. Không giống với không gian của dị năng giả khi có một năng lượng nhất định thì lúc chuyển đồ sẽ dần dần tiêu hao và đuối sức dần, hiện tại hẳn là chủ của không gian này, nên mang ra bỏ vào đều có thể tùy ý, không hề có một chút áp lực.

Thậm chí hẳn còn có thể tùy ý điều khiển đồ vật đến vị trí mình muốn.

Diệp Thần chỉ cảm thấy, không gian này quá thần kì.

Nhưng cái giá để mua nó cũng không hề rẻ, mặt hẳn nhăn lại thật chặt, hẳn đã gom tất cả những bất động sản hiện đang sở hữu mà vẫn không đủ 11 triệu. Hiện tại hẳn chỉ có mười ngày để hoàn thành và đăng kí, nếu không trả đủ, cửa hàng sẽ tự động đóng không gian và những phúc lợi mà người mua đã có được. Nói đùa, một không gian thần kì như vậy, Diệp Thần cho dù táng gia bại sản cũng phải có được. Lương thực thì có thể đến siêu thị lấy, nhưng có lương thực mà không có không gian, năng lực không đủ mạnh thì cũng không làm được gì.

Vấn đề là, tất cả tài sản của hẳn đều nằm trong tay Dương Tử An.

Diệp Thần đau đầu.

Trong thời gian hẳn chưa phải chủ nhân hoàn toàn của không gian thì không được phép tiết lộ không gian cho người khác biết. Đây mới là chỗ khiến hẳn phải đau đầu. Khiến Dương Tử An tin tận thể sắp đến là điều không thể, hẳn chỉ có thể lấy lí do khác để tài sản nắm trong tay mình, rồi dùng thực tế để chứng minh cho anh thấy.

Vấn đề ở chỗ, hẳn đã thề sẽ không làm tổn thương anh thêm một lần nào nữa, nếu hiện giờ hẳn nói muốn anh chuyển nhượng tài sản cho mình, Dương Tử An sẽ nghĩ thế nào?

Anh có phải là sẽ rất buồn không?

Diệp Thần không muốn chuyện đó xảy ra. Nhưng hiện tại hẳn rất rất rất cần tiền, không chỉ là tiền mua không gian, mà còn cả tiền để mua những thứ khác nữa. Tận thể sắp đến, công ti, cổ phiếu, bất động sản đều là giấy trắng, chỉ có lương thực và dị năng mới là quan trọng.

Diệp Thần không cần phải chuyển tất cả những thứ đó bằng tiền mặt, chỉ cần trên giấy tờ tài sản nằm trong tay thì hẳn có thể đăng kí trao đổi nó là liền có không gian.

Nhưng vấn đề này phải giải quyết như thế nào?

Diệp Thần nằm trên giường thở dài nhìn trần nhà.

Theo kế hoạch tối hôm nay Dương Tử An sẽ về, không biết có xảy ra sự cố nào không?

Vừa nghĩ, hắn liền nghe thấy tiếng mở cửa ở ngoài phòng, Diệp Thần lập tức ngồi bật dậy, tim đập liên hồi không ngừng.

Hắn hiện tại lại có chút bối rối, không biết nên đối mặt với anh như thế nào? Nếu là trước đây thì hoàn toàn không nhìn, mỗi lần anh đi công tác về hắn chưa bao giờ ra đón.

Dương Tử An có khỏe không?

Diệp Thần nghĩ đến gương mặt tiều tụy gầy gò trước đây, nhớ đến bờ vai quật cường của anh liền không nhìn được bước chân mở cửa ra ngoài.

Mặc kệ như thế nào, hiện tại hắn chỉ muốn nhìn thấy anh.

Trong phòng khách, một nam nhân trẻ tuổi vẻ mặt mệt mỏi tựa lưng ngồi trên ghế, bộ âu phục vẫn phẳng phiu không hề có nếp nhăn, chiếc cà vạt được nới lỏng, cúc trên của áo sơ mi được mở ra. Mặc dù vậy, trên người đàn ông này vẫn không thấy sự tùy tiện mà lại có cảm giác thanh lãnh lạnh lùng.

Anh có gương mặt vô cùng đẹp, đẹp đến mức khiến bất kỳ cô gái nào cũng phải ghen tị vẻ đẹp của anh. Mặc dù “đẹp” không thích hợp để miêu tả một chàng trai, nhưng khi dùng nó để nói về người này lại rất thích hợp, mà không hề nữ tính.

Người đàn ông nghe thấy tiếng mở cửa ở đằng sau thì quay đầu lại, trên gương mặt lạnh lùng không dấu được vẻ sửng sốt.

Diệp Thần nhìn anh mà tim đập liên hồi.

Dương Tử An.

4. Chương 4

Diệp Thần bước từ từ ra ngoài, ánh mắt nhìn thẳng anh mà cổ họng khô khốc không nói ra lời. Dương Tử An sững sờ nhìn hắn, sau đó biểu cảm trên gương mặt quay trở lại không cảm xúc, im lặng nhìn.

Hắn bước vài bước định đi đến trước mặt anh thì dừng lại, quay ra đi vào nhà bếp tìm nước uống, không hiểu sao tay có chút run. Uống liên tục hai cốc nước đầy mới cảm giác cổ họng hoạt động, hắn rót thêm một cốc nước nữa, mang đến đặt trước mặt Dương Tử An, do dự nói:

“Uống nước đi”

Đối phương nâng mắt nhìn hắn, ánh mắt im lặng mà sáng ngời, Diệp Thần nhớ đến những lời anh nói với hắn trước khi chết, trong lòng không được tự nhiên liền không dám nhìn thẳng anh.

“Cảm ơn”

Diệp Thần xoay người đi vào trong bếp, dọn đồ ăn ra bàn.

“Tôi cho người giúp việc nghỉ rồi nên gọi đồ ăn ở bên ngoài, anh muốn ăn cơm rồi tắm hay tắm rồi mới ăn?”

Hắn xoay người lại hỏi anh, liền nhìn thấy đối phương đứng ở phía sau nhìn mình. Không khí có chút xấu hổ, Dương Tử An bất ngờ hỏi:

“Nghe trợ lý nói cậu muốn tìm tôi?”

Diệp Thần nhớ ra ngày đầu tiên tỉnh lại khi biết mình trùng sinh mà không thấy anh đâu liền muốn gọi điện cho anh, nhưng hắn chưa bao giờ lưu số của anh vào trong máy, đành phải gọi điện cho trợ lý của anh. Vì vậy mới nhớ ra Dương Tử An đi công tác hôm nay mới trở về. Hắn định nói không có gì, nhưng nhớ ra mục đích của ngày hôm nay liền im lặng, lát sau mới nói:

“Đợi ăn cơm xong đã”

Thấy đối phương kì quái nhìn mình, Diệp Thần chỉ có thể cười khổ:

“Ăn xong rồi nói”

Chỉ hy vọng anh sẽ không thất vọng mà hận hấn.

Hai người ngồi đối diện nhau im lặng ăn cơm, dường như tâm trạng của Dương Tử An hôm nay rất tốt nên ăn gì cũng thấy ngon. Diệp Thần lại có chút thấp thỏm, mặc dù được ăn lại những hương vị mà lâu rồi chưa ăn nhưng hấn cũng không thể nào mà thành thói ăn cơm. Tâm trạng của hấn có chút nặng nề.

Diệp Thần gấp một miếng thịt bỏ vào bát của anh, nhú mày:

“Nhìn anh gầy như vậy, ăn nhiều thịt vào”

Bởi vì hấn biết, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là hai người không thể thoải mái thích cái gì ăn cái đó như bây giờ nữa, nghĩ như vậy, Diệp Thần lại quyết tâm phải có bằng được không gian sau đó tích trữ thật nhiều lương thực trước khi tận thế đến.

Dương Tử An ngẩng đầu nhìn hấn, anh mở miệng:

“Hôm nay cậu thật kì lạ” - Rồi mỉm cười cho miếng thịt vào miệng - “Từ trước đến giờ cậu chưa từng hòa bình ăn cùng tôi một bữa cơm, không phải là có âm mưu gì chứ?”

Diệp Thần cứng người lại. Quan tâm anh là thật, nhưng có thể anh sẽ hiểu nhầm rằng hấn có ý đồ xấu rồi không tin mình nữa, mà hấn vẫn không còn cách nào. Hiện tại nói anh nên tin tưởng mình và đừng suy nghĩ lung tung thì hấn cũng chẳng có tư cách gì để anh tin tưởng. Chung quy trong lòng anh thì hấn vẫn là người luôn cảm hận và đối đầu với anh mọi lúc mọi nơi.

Hai người lại tiếp tục ăn xong bữa cơm trong im lặng, ở một nơi hấn không biết đến, khóe miệng Dương Tử An lặng lẽ dương lên, nhưng không được bao lâu thì rũ xuống. Bởi vì anh nghe thấy hấn nói:

“Dương Tử An, toàn bộ những tài sản tôi được thừa kế . . . anh có thể trả cho tôi không?”

Anh cứng đờ người rất lâu không phản ứng lại. Một lát sau mới nhìn vào gương mặt của hấn, không khóc nói:

“Có phải Diệp gia lại nói gì với cậu không?”

Diệp Thần phức tạp nhìn anh, hấn lắc đầu:

“Không ai nói cả, chỉ là hiện tại tôi rất cần tiền”

Anh lạnh lùng nói:

“Cậu hiện tại đang ôn thi đại học, cần tiền để làm gì? hơn nữa trong tài khoản ngân hàng cùng bất động sản mang tên cậu cộng lại cũng đến mấy triệu USD, tôi không nghĩ số tiền đó vẫn còn thiếu”

Diệp Thần im lặng nhìn anh, hấn không nỡ nói những lời nói lạnh lùng với anh, cũng không thể nói thẳng ra rằng tận thế sắp đến. Nhưng chuyện này có liên quan đến sinh tồn của cả hai người.

“Tử An”- Hấn đề thấp giọng, lần đầu tiên gọi tên anh cũng không bỏ qua động tác cứng ngắc trên người đối phương - “Có thể tin tôi một lần được không? số tài sản đó tôi sẽ không tiêu sài lung tung cũng không hề cho người khác”

Đối phương im lặng.

Diệp Thần không thể đọc suy nghĩ trong lòng anh, nhưng cũng đoán được vài phần. Anh hiện tại khẳng định rất khó chịu, không phải vì tài sản bị cướp mất mà là do chính hấn đã đòi anh.

Anh sợ bị hấn vứt bỏ.

Diệp Thần cũng không biết nên an ủi thế nào. Tính cách của hấn từ trước đến giờ luôn thẳng thắn không nhiều lời, cũng chưa dễ dàng ai bao giờ. Vì vậy hấn chỉ có thể cùng im lặng.

Hai người cứ im lặng ngồi như vậy, không ai nói thêm câu nào. Đến lúc hấn định mở miệng thì đối phương đã đứng lên đi thẳng vào phòng ngủ, không ra nữa.

Diệp Thần cười khỏ ngồi trên ghế, hắn đã từng thề sẽ không làm anh tổn thương thêm một lần nào nữa, nhưng bây giờ thì hắn đang làm gì thế này? không phải là lặp lại điều đó sao?

Dương Tử An, anh lại bị tổn thương vì tôi rồi.

Diệp Thần nhắm mắt thở dài, đi đến trước cửa phòng ngủ của anh thì dừng lại, gõ cửa.

Không ai trả lời.

Hắn lại gõ thêm một lần nữa, kết quả cũng như lần trước, bên trong không có tiếng động. Hắn nghĩ anh chắc đang tắm liền không gõ nữa, trở về phòng của mình. Hiện tại hắn có rất nhiều việc phải làm.

Diệp Thần lên mạng tìm hiểu những nơi bán nông sản, hải sản quy mô lớn liền đánh dấu vào, dự định ngày mai sẽ đến mua. Sau đó là kho chứa đựng xăng dầu, rồi đến trung tâm mua sắm, hiệu thuốc,... Những thứ trước đây hắn muốn mua nhưng không thể chứa đựng liên liệt kê hết vào danh sách.

Mặc dù Dương Tử An chưa nói nhưng Diệp Thần chắc chắn anh sẽ đáp ứng mình. Bởi vì trong trí nhớ của hắn, ngoại trừ rời khỏi hắn ra thì Dương Tử An chưa cự tuyệt hắn một chuyện gì cả. Khối tài sản kia không phải hắn không thể lấy mà là hắn không muốn lấy, đặc biệt là cổ phần của Diệp Thị, cho nên trước giờ chỉ cảm thấy bất mãn chứ không có ý định lấy lại. Cũng chính vì việc này mà mấy lần hắn cãi nhau với bọn Diệp Tường. Bây giờ nghĩ lại, hắn mới cảm thấy mình thật ngu ngốc, mục đích của bọn họ rõ ràng như vậy mà hắn còn tưởng là họ lo lắng cho mình.

Bây giờ nghĩ lại, Dương Tử An làm ngày làm đêm không quản mệt mỏi như vậy cuối cùng cũng chỉ vì giúp hắn không bị mất đi công ti.

Hắn ngốc đến mức phải lấy hai mạng người để đổi lấy mới nhận ra lòng người.

5. Chương 5

Sáng hôm sau Diệp Thần từ trong không gian đi ra ngoài, hắn hiện tại cảm thấy cả người sảng khoái vô cùng. Không chỉ nhờ nước ở trong không gian mà còn bí kíp tu chân hắn đang luyện. Diệp Thần hiện tại đang ở luyện khí tầng 1, có uy lực tương đương với dị năng cấp 1. Không chỉ như vậy, giác quan của hắn so với trước kia linh mẫn hơn rất nhiều, tất cả chất bẩn tồn tại trong cơ thể đều được đào thải ra ngoài.

Vì vậy khi phòng bên cạnh có tiếng động thì Diệp Thần cũng mở cửa. Đối phương nhìn thấy hắn thì sửng sốt, gương mặt tiêu tụy hơi nghiêng đi, bước ra ngoài.

Hắn nhìn đồng hồ.

7 giờ ngày 27 tháng 6 năm 2018.

Cách tận thế tiến đến 48 ngày.

Vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Diệp Thần ngằm lấy ở trong không gian một cốc nước, đi theo sau Dương Tử An:

“Anh đi làm sớm vậy?”

Anh lạnh lùng nói:

“Công ti còn rất nhiều việc phải làm”

“Không ăn sáng sao?”

Đối phương không tiếng động nhếch miệng tự giễu:

“Không cần”

“Vậy uống nước đi, nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi” - Diệp Thần đưa cốc nước trước mặt anh.

Anh trầm mặc nhìn hắn, che dấu vẻ nghi hoặc trong đôi mắt sau đó cầm lấy uống một mạch cho đến đáy cốc.

Hắn mỉm cười cầm lại chiếc cốc, đang định nói chuyện thì thành linh nghe được giọng của anh:

“Ba ngày nữa tôi sẽ cho trợ lý và luật sư đến giải quyết chuyện của cậu”

Rồi mở cửa đi ra ngoài.

Diệp Thần cứng ngắc đứng im tại chỗ.

Đợi lúc hắn phản ứng lại thì tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng. Hắn nhìn xem ai gọi đến, là Diệp Tường.

Sắc mặt vốn đã khó coi lại càng ngày càng đen.

Hắn tắt điện thoại, không hề muốn nghe giọng nói khó ưa của kẻ đã hại chết hắn cùng Dương Tử An.

Diệp Thần đi vào phòng ngủ, tiếng chuông điện thoại lại vang lên không ngừng, hắn phiền táo vứt xuống giường, để chế độ im lặng rồi lên mạng.

Đêm ngày 26 tháng 6 có một thiên thạch khổng lồ rơi xuống Trái Đất rồi vỡ vụn, phân tán ở khắp mọi nơi trên thế giới tạo thành chấn động không nhỏ.

Hắn nhìn tin tức được lan truyền khắp các trang mạng mà cảm thấy lo lắng, nguồn bệnh đã bắt đầu lan tỏa, hiện tại không biểu hiện gì lớn nhưng chỉ hơn một tháng nữa thôi là thảm họa sẽ xảy ra. Chính hắn cũng đã từng chứng kiến diễn cảnh kinh khủng mà chỉ trong phim điện ảnh Mĩ mới có. Thậm chí còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Diệp Thần lại chỉ có thể ngồi đây im lặng theo dõi rồi tìm mọi cách để tự cứu mình mà không thể ngăn cản nó.

Hắn cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, hiện tại không phải lúc để suy nghĩ những việc mình không thể làm.

Diệp Thần dựa theo bản đồ tìm được nơi bán nông sản, mua một số lượng lớn gạo trắng, bột mì, rau quả, gia súc và gia cầm đã được xử lý rồi đóng thành hộp. Vì số lượng quá lớn nên hắn phải lấy danh nghĩa tập đoàn Diệp Thị để mua, sau đó khiến họ chuyển đến một kho hàng trống rồi bí mật thu vào trong không gian.

Buổi tối Dương Tử An không về nhà.

Hắn có chút thất vọng, định gọi điện cho anh nhưng không nghĩ ra nên nói gì rồi lại thôi. Buổi tối hắn tiếp tục đi vào không gian tu luyện. Ở trong này không chỉ hoàn cảnh tốt để dàng tu luyện mà chỉ trong một đêm ở ngoài tương đương với 4 ngày. Hắn cần tăng mạnh thực lực của mình trong thời gian nhanh nhất.

Ngày 28 tháng 6 năm 2018.

Nhiệt độ bất ngờ tăng mạnh ở hầu hết các nước trên thế giới, các loại dịch bệnh dần dần sinh sôi khiến rất nhiều người phải vào bệnh viện. Thậm chí còn có một lượng lớn người chết ở châu Phi và Trung Đông.

Diệp Thần lái xe đến chợ bán hải sản, đặt mua một lượng lớn hải sản, hẹn 10 ngày sau sẽ giao hàng.

Sau đó hắn đến trung tâm mua sắm, cần quét một lượng lớn quần áo cho hắn và Dương Tử An, thuận tiện đặt trước trang phục mùa đông và chăn ga gối đệm.

Buổi chiều Diệp Thần đến công ti xăng dầu đặt gấp mỗi nơi 5000 lít, trả liền đặt cọc trước 50%. Tất cả các giao dịch hắn đều lấy danh nghĩa của Diệp Thị, vì vậy mới có thể nhanh chóng sắp xếp như thế.

Trên cơ bản tiền trong tài khoản của hắn đã hết sạch.

Buổi tối hắn lái xe về nhà.

Dương Tử An vẫn không trở về.

Hắn thất vọng nhìn cửa phòng ngủ, ma sui quý khiến thế nào mà lại đẩy cửa ra, bước vào phòng.

Đây là lần đầu tiên hắn đặt chân vào phòng của Dương Tử An.

Diệp Thần bật đèn, ánh sáng đột ngột hiện lên khiến hắn có chút chói mắt, lấy tay che đi, sau đó nhìn một lượt xung quanh căn phòng.

Cùng với phòng ngủ của hắn có chút giống nhau, tông màu chủ yếu là màu trắng, bài trí đơn giản mà thanh lãnh giống với con người của anh. Lạnh nhạt mà tươi mát.

Diệp Thần đi đến bên giường, ngồi xuống. Hắn thử mở ngăn kéo ở chiếc bàn bên cạnh ra xem.

Sau đó bỗng sốt không nói nên lời.

6. Chương 6

Bên trong ngăn kéo là một khung ảnh được đặt gọn gàng lớn bằng bàn tay.

Người trong hình là chân dung một chàng trai tóc đen ngắn, đôi mắt hẹp dài, hai lông mày cau lại lộ vẻ không kiên nhẫn đang nhìn thẳng vào hắn.

Diệp Thần còn nhớ rõ hắn bình thường không thích chụp ảnh, nhưng đến tốt nghiệp trung học thì phải chụp ảnh kỷ yếu, mà đám con gái cứ thích làm dáng chụp cái này không đẹp cái kia không đẹp đòi chụp lại nên mới mất kiên nhẫn như thế. Có thể nói đó là bức ảnh duy nhất hắn chịu chụp với gương mặt trưởng thành.

Bây giờ hắn cũng không biết tấm ảnh đó đã thất lạc ở nơi nào, nhưng không ngờ Dương Tử An lại có nó.

Cũng không biết anh làm điều này từ bao giờ.

Diệp Thần im lặng vuốt ve gương mặt của mình trong bức ảnh. Hắn nhìn thế nào cũng thấy nó không đẹp, thậm chí còn không đáng để anh làm như vậy.

Trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc kì lạ.

Hắn ngồi ở trong phòng anh một lúc rồi im lặng để yên tất cả mọi thứ rồi ra ngoài, coi như chưa từng đi vào căn phòng này.

Ngày 29 tháng 6 năm 2018.

Ở châu Âu và châu Mỹ lũ lụt đổ mưa. Không ai nhận ra có điều bất thường.

Diệp Thần đi đến một lò rèn nằm trong khu ổ chuột, đặt rèn hai thanh kiếm.

Sau đó hắn đến ngân hàng thế chấp căn biệt thự và một số bất động sản khác để vay tiền, rồi đến đại lý giả làm chủ buôn để mua đồ dùng sinh hoạt như khăn mặt, kem đánh răng, dao cạo râu, giấy vệ sinh, sữa tắm, giầy gột đầu, . . .

Đến buổi trưa, hắn trở về nhà để ký nhận những mặt hàng đã đặt mua trên mạng rồi chuyển vào không gian.

Sau đó điện thoại từ trợ lý của Dương Tử An gọi đến.

Khi làm xong tất cả thủ tục chuyển nhượng thì đã đến buổi chiều, Diệp Thần mới xin số điện thoại của anh.

“Alô”

giọng nói thanh lãnh mà một mội vang lên.

Hắn thấp giọng nói:

“Anh đang ở đâu thế?”

Đối phương im lặng vài giây: “Ồ công ti. Có chuyện gì không? việc chuyển nhượng có vấn đề à?”

“Không phải” - Diệp Thần vội nói - “Tôi có chuyện muốn nói với anh, có thể về nhà được không?”

“Về nhà?” - Anh tự giễu cười lạnh - “Đó còn là nhà của tôi sao? Không phải cậu muốn đuổi tôi đi từ lâu lắm rồi à?”

Hắn bỗng sốt. Đối phương nói tiếp:

“Bây giờ tài sản cậu cũng có rồi, nhà tôi cũng không về nữa, cậu đã hài lòng chưa?”

“Từ giờ trở đi cậu có thể yên tâm thoải mái mà không phải miễn cưỡng làm những việc mình không muốn nữa”

“ . . . ”

Thì ra anh cho rằng những hành động ít ỏi thể hiện sự quan tâm với anh là có mục đích. Diệp Thần cười khổ, không trách anh được, từ trước đến giờ hắn có bao giờ hòa nhã với anh đâu, nếu là hắn là anh thì cũng sẽ nghĩ đến hắn có mục đích.

Chỉ hận hắn không nhìn rõ lòng người để anh chịu khổ sở lâu như vậy.

Dương Tử An, xin lỗi.

“Tôi không có ý đó” - Hắn mở miệng, giọng nói trầm ấm khàn khàn mà dị thường nghiêm túc- “Tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với anh, có thể trở về được không?”

Anh dường như đang do dự với giọng điệu nghiêm túc của hắn nên im lặng vài giây, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Được rồi”

Dù sao thì anh cũng không nỡ từ chối hắn chuyện gì cả. Chuyện tồi tệ nhất cũng đã xảy ra rồi, bây giờ còn gì để mất đâu.

Diệp Thần cúp máy, vội vàng đi vào phòng lên mạng.

Cửa hàng đó vẫn còn, hắn làm một loạt các thao tác để vào không gian cấp cao nhất, sau đó nhấp vào nút ‘thanh toán’.

Màn hình hiện ra danh sách tài sản để thanh toán, bao gồm cổ phần của tập đoàn Diệp Thị và bất động sản, hắn suy nghĩ một chút liền quyết định thanh toán từ cổ phần.

“Chúng tôi đang tiến hành kiểm duyệt, xin quý khách vui lòng chờ trong ít giây nữa”

Diệp Thần im lặng chờ đợi.

30 giây sau, mà hình lại hiện lên dòng chữ:

“Chúc mừng quý khách thanh toán thành công, xin quý khách xác nhận lại một lần nữa”

Hắn tiếp tục nhấn vào ô xác nhận.

“Không gian cấp 9 hiện tại đã hoàn toàn thuộc về quý khách. Tài sản thanh toán của quý khách chúng tôi sẽ nhận sau khi Tận thế ngày đầu tiên nổ ra, quý khách vui lòng giữ nguyên số tài sản đó. Hi vọng quý khách hài lòng với sản phẩm này”

Sau đó màn hình quay trở lại với danh sách 9 cấp không gian, không gian cấp 9 từ màu nhạt trực tiếp biến mất, biểu thị đã có chủ sở hữu.

Tiếp đó màn hình lại chuyển, hiện lên danh sách quà tặng, Diệp Thần nhấn vào mục ‘thêm chủ sở hữu không gian’ rồi viết tên của Dương Tử An vào.

“Hệ thống xác nhận”

Hoàn thành xong tất cả mọi thứ, Diệp Thần thở phào nhẹ nhõm một hơi, hắn kì thực rất sợ tất cả cố gắng trong mấy ngày nay trở thành công cốc. Mặc dù có thể mua không gian cấp khác, nhưng vì an toàn sau này, có thể giữ gìn lương thực, có thể khiến hai người trở nên mạnh mẽ hơn và sống sót trong tận thế thì cho dù cổ phần mất hết hắn cũng không tiếc.

Dù sao trong một thời gian ngắn thì không thể bán hết cổ phần Diệp Thị được.

Nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, đoán Dương Tử An đã trở về hắn lại khẩn trương. Dù sao không phải ai cũng tin tận thế đến.

Hít một hơi thật sâu rồi mở cửa, nhìn người đàn ông đã từng vì hắn mà làm không biết bao nhiêu việc, thậm chí còn không tiếc tính mạng để cứu hắn, Diệp Thần mở miệng:

“Dương Tử An, anh có tin tận thế không?”

7. Chương 7

Tiếng chảy róc rách róc rách của dòng suối trong suốt chảy dài bất tận không có điểm đầu và điểm cuối, sương mù lượn lờ xung quanh tạo thành một không gian mờ ảo, cây cối rậm rạp xanh mướt không hề có một chiếc lá khô. Một người đàn ông vô cùng đẹp đang cúi trần nhắm mắt ngâm mình trong dòng suối, từng dòng xoáy hiện lên vây xung quanh thành một vòng tròn lớn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên thân người đàn ông dần dần xuất hiện một lớp bùn đen được tiết ra từ cơ thể, sau đó trở lên dày đặc và bốc lên một mùi thối của cống rãnh. Người đàn ông vẫn không hay biết gì, anh vẫn nhắm mắt tựa vào thành đá, không quan tâm đến mọi thứ xung quanh.

Một điều kì lạ là lớp bùn này không hề bị nước suối rửa trôi. Sau một thời gian dài đằng đẳng, trên cơ thể không hề tiết ra chất bẩn nữa, những dòng xoáy mới từ từ cuốn trôi lớp bùn đi mà không hề lưu lại chút gì.

Một lát sau, người đàn ông mở mắt, kinh ngạc nhìn xuống cơ thể của mình. Làn da trắng bóc không tì vết, mềm mại giống như vừa mới được sinh ra, thân hình hiện lên một màu hồng hào khỏe mạnh rất khác so với lúc trước.

Đột nhiên, bên bờ suối bỗng hiện ra một thanh niên cao lớn, trên tay hắn là một bộ quần áo màu trắng mặc mùa hè, thanh niên nhìn người ngâm mình xuống suối, mỉm cười:

“Dương Tử An, anh tỉnh rồi?”

Dương Tử An phức tạp nhìn hắn, bây giờ anh cảm giác mình khỏe mạnh vô cùng, những mệt mỏi lúc trước biến mất sạch, da dẻ bị tàn phá luôn tra tấn anh hàng đêm hiện tại cũng không hề đau nhói. Thậm chí, anh còn cảm giác được trong cơ thể có một luồng khí ấm áp vây quanh.

Hiện tại thì anh đã hoàn toàn tin Diệp Thần rồi.

Ngày hôm đó anh trở về nhà, nghe Diệp Thần nói về tận thế sắp đến, hắn cần tiền là để mua không gian trữ lương thực, Dương Tử An chỉ cảm thấy điều này quá vô lý, thậm chí anh còn lo lắng hắn tin vào những thứ linh tinh mà hủy hoại cuộc sống của mình.

Nhưng khi đối phương cầm lấy tay anh, một giây sau hai người xuất hiện ở nơi xa lạ khó tin như thế này thì anh lại cảm thấy kinh ngạc khó nói thành lời.

Sau đó anh nhìn trên tay đối phương đột ngột xuất hiện một tia sáng giống như tia sét, nhìn đối phương chớp mắt đánh gãy một thân cây liền im lặng.

Chẳng lẽ đây là ảo giác? Anh đã nghĩ như thế.

Nhưng khi Diệp Thần đưa anh ra ngoài, hướng dẫn anh cách đi vào không gian, anh không tin lắm nhưng vẫn làm theo, kết quả anh lại xuất hiện ở trong này.

Diệp Thần nói hắn đã ghi tên anh vào danh mục người cùng sở hữu không gian, sau này không gian là của hai người. Anh thử cho đồ vật vào bên trong, thành công.

Lúc đó, Dương Tử An đã không thể nói gì.

Anh thật sự rất kinh ngạc. Kinh ngạc vô cùng. Không phải vì anh đã bắt đầu tin tận thế sắp đến, anh đúng là đã tin vài phần, nhưng một người không quan tâm đến bản thân mình như anh, cho dù tận thế đến cũng sẽ không sợ hãi.

Điều anh kinh ngạc là không cần biết tận thế có đến hay không, Diệp Thần có được một không gian bảo bối như thế này, mà hắn lại nguyện ý nói cho anh biết, thậm chí còn cho phép anh cùng sở hữu nó.

Đây là điều mà có chết anh cũng không nghĩ tới.

Không phải Diệp Thần rất ghét anh sao? Thậm chí hắn còn không muốn nhìn thấy anh mà nhốt ở trong phòng khiến anh phải ở công ti đến khuya mới dám về nhà, chỉ để được ở cùng một nhà với hắn.

Không phải hắn ghét anh đến nỗi mà công ti có sự nhúng tay của anh là hắn cũng không muốn lấy sao? Thậm chí còn chưa nói chuyện với anh bao giờ.

Hai người vốn chỉ toàn cãi nhau. Nói đúng hơn là hắn nổi nóng, anh lạnh lùng.

Dương Tử An im lặng nhìn người đứng trên bờ, chỉ nhìn như thế. Gương mặt vốn dĩ lạnh lùng của anh để che đậy sự yếu đuối của bản thân bây giờ trở lên nhu hòa, không cần biết vì sao Diệp Thần đột ngột đối xử tốt với anh như thế, chỉ cần được như thế này là anh đã rất thỏa mãn rồi.

Diệp Thần nhìn người chìm mình trong nước, cảm giác của hắn bây giờ chỉ có hai chữ: kinh diễm.

Hắn biết Dương Tử An rất đẹp, nhưng không ngờ khi thanh tẩy tạp chất ở trong cơ thể thì lại đẹp đến mức này. Không yêu nghiệt như những nam thần tượng phổ biến hiện nay, gương mặt của anh vốn không thay đổi, làn da chỉ trắng hơn trước một chút, khỏe mạnh hơn trước một chút, nhưng Diệp Thần nhìn lại cảm thấy anh rất cuốn hút. Không biết phải mô tả như thế nào.

Hắn đặt quần áo ở trên bờ, quay người lại để đối phương mặc quần áo. Có thể bình thường hắn sẽ không ngại, nhưng khi biết tâm tư của anh đối với mình và cảm giác kinh diễm vừa rồi thì hắn lại không được tự nhiên.

Tiếng nước chảy róc rách róc rách, tiếng xột xoạt của quần áo, mặc dù động tác của đối phương rất nhẹ, nhưng vào trong tai hắn lại đặc biệt rõ ràng. Đợi tất cả trở lên im lặng, Diệp Thần mới xoay người lại, nói với anh:

“Anh có thể thử dị năng của mình không?”

Dương Tử An hiểu ý gật đầu, anh nhắm mắt lại, đưa tay ra. Một lúc sau, lòng bàn tay của anh xuất hiện một quả cầu nước to bằng nửa bàn tay.

Diệp Thần gật gù đầu, không hề có một chút lo lắng. Dù sao dị năng kiếp này không giống với kiếp trước, Dương Tử An đã ăn đan dược tẩy linh căn, bây giờ linh căn của anh là thiên linh căn, hệ thủy không có gì là không tốt, chỉ là tính công kích hơi yếu một chút. Nhưng dù sao hai người còn có công pháp tu luyện, không sợ không đánh lại tang thi.

Diệp Thần đang cảm thán thì đột nhiên, quả cầu nước trên tay Dương Tử An đột ngột đông lại, hóa thành băng.

Cả hai người đều kinh ngạc.

Dị linh căn?

8. Chương 8

Đây chắc chắn không phải do đan dược tẩy linh căn tạo thành, vốn dĩ thiên linh căn ở luyện khí sơ kỳ chỉ có thể tạo ra một dị năng. giống như Diệp Thần có biến dị lôi linh căn nên tạo ra điện, Dương Tử An lúc đầu tạo ra nước chứng tỏ linh căn của anh là thủy linh căn, nhưng sau đó đông lại thành băng. Vậy thì linh căn của anh phải là biến dị băng linh căn, tạo ra nước chỉ là trợ lực.

Không cần biết nguyên nhân vì sao, Diệp Thần vẫn có chút vui mừng thay anh. Dị năng của anh nếu chỉ có thể tạo ra một trong hai thứ thì khi chiến đấu sẽ rất nguy hiểm, như thế này lại tốt nhất.

Dương Tử An chỉ kinh ngạc một chút liền không tỏ vẻ gì, anh hỏi:

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Ngày 2 tháng 7”

Thấy đối phương kinh ngạc nhìn mình, hắn giải thích:

“Tôi đã kích hoạt thời gian chuyển đổi, một ngày ở bên ngoài bằng mười ngày trong không gian” Hấn nhìn anh “Hiện tại chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, đặc biệt cần anh ra mặt”

Dương Tử An gật đầu, hai người đi ra không gian, Diệp Thần chỉ ra những địa điểm hấn đặt hàng với danh nghĩa của Diệp Thị cho anh, dù sao hiện tại anh cũng là chủ của Diệp Thị.

“Anh có thể tìm người bán một ít cổ phần của tôi đi, chúng ta hiện tại cần tiền mặt để mua lương thực, mấy thứ như cổ phần và bất động sản cũng không giúp được gì”

Thấy đối phương gật đầu hấn cũng không nói gì thêm, anh vốn dĩ đã rất thông minh, chỉ cần nói qua là biết phải làm thế nào, hấn chỉ lấy kinh nghiệm của người từng trải để tìm cái lợi nhất cho mình.

Thời gian còn lại hai người chia ra hai hướng để làm việc. Có Dương Tử An hỗ trợ Diệp Thần thấy nhân nhả hơn rất nhiều, những thứ cần mua với số lượng lớn có Diệp Thị ở sau lưng cũng trở nên thuận lợi. Lương thực, xăng, quần áo, thực phẩm đều đang chờ hạn, máy móc thiết bị và thuốc thì Dương Tử An cũng đã đặt hàng, riêng hạt giống thì Diệp Thần đã mua về và đặt trong không gian. Hầu hết tất cả đều chuẩn bị xong xuôi.

Thời gian còn lại hai người ở trong không gian tu luyện để nâng cấp. Diệp Thần còn phát hiện một điều thú vị nữa là hấn ở vị trí nào khi vào trong không gian thì lúc ra vẫn sẽ ở nguyên vị trí đó, Dương Tử An cũng thế. Chứng tỏ khi hai người ở hai nơi khác nhau khi vào trong không gian thì lúc ra sẽ ở hai nơi khác nhau. Nhưng nếu như lúc ra hấn cầm tay anh và sử dụng ý niệm thì anh sẽ xuất hiện cùng nơi với hấn.

Ví dụ hấn ở nhà, anh ở công ti, khi ai người vào trong không gian và hấn cầm tay anh, hấn sử dụng ý niệm muốn ra ngoài thì cả hai người đều sẽ ở nhà, còn nếu người sử dụng ý niệm là Dương Tử An thì hai người sẽ ở công ti.

Nếu nói như vậy chỉ cần một trong hai người đi đến nơi nguy hiểm, khi vào không gian và nhờ đối phương thì sẽ thoát hiểm và rời khỏi nơi nguy hiểm đó. Hơn nữa như vậy hấn cũng có thể tìm thấy anh bất cứ lúc nào.

Nửa tháng sau, với tốc độ làm việc của Diệp Thị, tất cả các đơn đặt hàng đều được đúng hạn mang hàng đến và để vào trong kho. Dương Tử An bí mật chuyển hết nó vào trong không gian.

Anh làm việc không hề có một chút do dự, tựa hồ đặc biệt tin tưởng Diệp Thần rằng tận thế sẽ xảy ra. Không nói đến sự xuất hiện của không gian và tình hình thời tiết gần đây, thì chỉ cần hấn bảo anh làm gì anh cũng sẽ làm cái đó. Nghe lời vô điều kiện.

Ngày 20 tháng 7 năm 2018.

Rất nhiều nước trên thế giới xảy ra thiên tai như lũ lụt sóng thần, động đất,... thậm chí ở một số nước nhiệt đới nhiệt độ đột ngột giảm xuống dưới mười độ, ngày hôm sau thì trở lại bình thường.

Virut đã xâm nhập vào cơ thể con người mà không ai hay biết.

Diệp Thần và Dương Tử An thuận lợi tiến vào luyện khí kì tầng 2, tương đương với dị năng bậc 2.

Ngày 30 tháng 7 năm 2018.

Dịch bệnh bùng nổ trên toàn cầu, vô số người bệnh bị sốt cao không ngừng, không có dấu hiệu giảm, thậm chí nhiều bệnh nhân bị tử vong.

Diệp Thần và Dương Tử An ở trong không gian tiếp tục tu luyện.

Ngày 13 tháng 8 năm 2018.

Một thiên thạch tiếp tục vỡ vụn rồi phân tán rơi xuống Trái Đất.

Virut gây hại hoàn toàn xâm nhập trên toàn địa cầu, nhân loại chìm vào ngủ say.

Ngày 15 tháng 8 năm 2018.

Tận thế bùng nổ.

9. Chương 9

Diệp Thần đi vào trong không gian, dọn cơm ra bàn rồi gọi Dương Tử An cùng ăn. Lúc trước hắn và Dương Tử An lần lượt đi đến các nhà hàng, quán cơm và thuê đầu bếp làm ra rất nhiều món ăn rồi bỏ vào không gian. Bởi vì cả hai người khả năng nấu cơm đều rất bình thường, Diệp Thần lại suy xét đến Tận Thế bùng nổ thì thời gian nấu cơm cũng không nhiều, huống chi lúc ở bên ngoài không có đồ nấu, nên hắn đã tận lực đặt hàng rất nhiều món ăn bình dân với số lượng lớn mà đầy đủ dinh dưỡng rồi đặt trong không gian. Tất nhiên, lương khô cũng không thể thiếu.

Thực tế cho thấy sự chuẩn bị của hắn không phải vô ích, sau này muốn ăn cơm thì chỉ cần vào không gian lấy ra là được, đến hâm nóng lại cũng không cần. Tổng hợp khối lượng thức ăn nấu sẵn lại, cũng đủ cho hai người ăn được vài năm.

“Thùng . . . thùng . . . thùng . . .”

Ngoài cửa đột nhiên bị đập dồn dập đánh vỡ hai người, Diệp Thần nhìn Dương Tử An đứng lên liền vội vã ngăn anh lại, cảnh giác bước ra ngoài.

Nhấn nút, nhìn màn hình chiếu rõ cảnh tượng bên ngoài, mặt Diệp Thần không thay đổi mà đứng im, hắn lấy từ trong không gian một thanh kiếm, làm tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Dương Tử An cũng đứng theo sau, khi nhìn thấy một cô gái trẻ bị cắt mất một khoảng da thịt lộ rõ máu tươi ra bên ngoài, gương mặt vặn vẹo dữ tợn nhìn vào màn hình, mười móng tay đen dài sắc bén cào cào cánh cửa không biết mệt, mặt anh thoáng chốc tái nhợt lại, loạng choạng lùi ra sau.

Cho dù biết là tận thế đến, tâm lý đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng dù sao khi nhìn thấy đồng loại của mình như vậy cũng gây nên một trận sốc không nhỏ.

Diệp Thần khiến cho anh lùi ra xa đến một khoảng cách an toàn rồi mới mở cửa, sau đó nhanh chóng lùi lại, lấy cánh cửa làm tấm chắn. Con zombie bị mất đà, ngã úp sấp về phía trước, sau đó nó lấy tốc độ thông thả mà đứng lên, không biết mệt mà quơ tay loạn xạ nhằm tấn công Diệp Thần.

Diệp Thần lắc người tránh né, hắn giơ thanh kiếm lên, không lập tức giết chết mà chém một phát vào cánh tay nó. Một chiếc cánh tay thối rữa đen xì rơi xuống đất, con zombie vẫn không biết đau mà tiếp tục tấn công Diệp Thần, lần này hắn không do dự nữa mà vùng kiếm chém thật mạnh vào cổ con zombie.

Nó đứt đầu, ngã ầm ầm xuống dưới đất.

Chất lỏng màu đỏ đục ngầu chậm rãi chảy ra . . .

Diệp Thần chán ghét nhú mày, hắn quay lại nhìn Dương Tử An, thấy anh đứng chết lặng ở nơi đó, gương mặt không còn một chút máu liền đi đến, ôm anh an ủi:

“Đừng sợ”

Anh dù sao cũng là một công dân tốt, theo bản năng biết giết người là không tốt, mà hiện tại vẫn cho rằng họ là đồng loại của mình, làm sao có thể chấp nhận sự thực này trong thời gian ngắn được. Kiếp trước Diệp Thần cũng như thế, không thể chấp nhận sự thực đó, cố gắng hạn chế giết ‘người bệnh’, kết quả hắn suýt nữa thì mất mạng.

Lần này hắn không thể để cho anh cũng giống như mình. Quá trình vừa nãy hắn làm là để cho Dương Tử An nhìn, để anh chính mắt nhìn thấy zombie là không chặt đầu nó là không được.

Đợi cho chân tay lạnh ngắt của Dương Tử An bắt đầu ấm lên, hắn mới buông anh ra:

“Xem ra hiện tại chúng ta không thể ở đây lâu được, chắc phải xuất phát sớm thôi”

Hắn không ngờ zombie lại tiến hóa nhanh đến mức đó, chỉ trong vòng nửa ngày mà đã có người bị cắn và biến hóa rồi.

Diệp Thần kéo anh thận trọng đi ra ngoài. Tất cả hành lý của hai người đều để trong không gian, bây giờ vẫn chưa đến lúc cần phải nguy trang.

Hai người rất nhanh đã đi xuống tầng hầm, trên đường đi không gặp phải con zombie nào. Nhưng gặp người thì lại rất nhiều, hầu hết tất cả đều chạy tán loạn xuống dưới tầng, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng loạn và bối rối.

Diệp Thần không có cơ hội dừng lại mà trực tiếp lên xe, đặt hai túi ba lô đã chuẩn bị sẵn vào ghế sau, đợi Dương Tử An thắt dây an toàn liền trực tiếp nổ máy.

Mục đích hiện tại của hắn là không trực tiếp chạy trốn mà ghé vào những địa điểm đã đánh dấu sẵn để thu thập vật tư.

Đầu tiên là siêu thị và trung tâm thương mại cách đây khoảng 9 km. Nếu như bình thường thì chỉ mất chưa đến mười phút, nhưng hôm nay lại khó khăn hơn rất nhiều.

Trên đường người đông nghìn nghịt, hàng chục chiếc xe lần lượt chen chúc trên con đường để được đi trước, tiếng phanh xe, tiếng còi báo, tiếng khóc cùng tiếng hét liên tục vang lên kèm theo đó là cảnh những ‘người điên’ biến dị đuổi theo con người. Rõ ràng là một thành phố sầm uất, thế mà chỉ trong một đêm nó đã biến thành địa ngục trần gian.

Những thành phần trí thức ăn diện đang hoảng hãi chuốt hiện giờ chẳng thấy đâu, họ cũng giống như bao nhiêu tên lưu manh khác chặn xe cướp đường để có phương tiện đi lại, hoặc là nhiều người bị cắn xin đi nhờ cuối cùng cả xe đều biến thành zombie.

Hỗn loạn không chịu nổi.

10. Chương 10

Làm ngơ tiếng đập cửa kính lần thứ N, Diệp Thần có chút mất kiên nhẫn nhìn ra bên ngoài. Không phải đường cao tốc, cũng không phải đường cái mà vẫn bị tắc nghẽn. Hắn nhìn lại bản đồ, quyết định quay xe đi đường tắt, tuy nơi đó có nhiều Zombie nhưng như vậy còn dễ giải quyết hơn là con người.

Thành công cán bẹp vài tên đang chặn ở phía trước, Diệp Thần cho xe dừng lại ngay trước cửa siêu thị, tốc độ nhanh chóng đi vào bên trong. Hắn không để Dương Tử An gặp nguy hiểm mà dẫn đầu giải quyết Zombie tấn công ở phía trước. Bên trong siêu thị vốn dĩ không có quá nhiều zombie, nhưng bởi vì con người vào đây lấy lương thực bị cắn mà biến thành khiến cho tầng một đầy rẫy nhưng con quái vật tiến đến. Nhìn bao quát một lượt xung quanh, mọi thứ đổ vỡ, rơi xuống lung tung trên sàn nhà, mọi thứ vẫn không bị vơ vét rất nhiều, chỉ có khu bánh mì và khu đồ ăn liền là bị lấy mất một nửa. Như vậy số người vào đây cũng không ít.

Diệp Thần linh hoạt tranh né vài con zombie đi tới, ngày đầu tiên mới tiến hóa nên hầu hết zombie đều rất chậm chạp, chúng chỉ theo bản năng mà tiến tới, tốc độ còn chậm hơn người bình thường, vì vậy nếu không phải do con người không có sự đề phòng và hoảng loạn thì sau này chúng sẽ không chiếm hơn một nửa dân số toàn cầu.

Hắn nhanh chóng đi vào khu đông lạnh, cho hầu hết tất cả thịt, hoa quả, rau rứa và những thứ chỉ có thể bảo quản trong tủ lạnh vào không gian. Còn lại những thứ khác ở tầng một không hề động đến, hắn không phải kẻ máu lạnh, tuy không chủ động ra tay giúp người khác nhưng cũng không chặt đứt đường sống của họ, sau này sẽ có rất nhiều người đến đây.

Diệp Thần dẫn Dương Tử An đi lên tầng hai, khác với tầng một bán thực phẩm thì tầng hai chính là bán quần áo, nơi này vì không có người đi lên nên zombie cũng rất ít, hắn không lưu tình chút nào mà chặt đứt đầu những con quái vật, lấy một nửa số quần áo người lớn, tiếp tục đi lên tầng ba.

Nơi này không hề xuất hiện một con zombie nào. Hai người nhanh chóng lướt qua khu bán đồ trang sức mà đến quầy hàng công nghệ cao, tiếp tục càn quét.

Như vậy ở đây chỉ còn duy nhất một nơi chưa từng đến, nhà kho ở tầng hầm.

Diệp Thần nhanh chóng đi xuống tầng một, hướng nhà kho đi đến, lần này có chút phiền phức. Hiện tại hai người đã hấp dẫn toàn bộ zombie tập trung ở đây, nhìn xác sống từ 4 hướng đi đến chỗ này, Diệp Thần căng thẳng nắm chặt bàn tay từ lúc vào vẫn chưa buông ra.

Tổng cộng có hơn mười con zombie.

Diệp Thần lo lắng Dương Tử An bị thương liền thấp giọng bảo anh:

“Anh đi vào không gian đi, rất nguy hiểm”

Người bên cạnh lắc đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn xung quanh nhưng đôi mắt lại kiên định dị thường:

“Tôi không cần bảo vệ”

Diệp Thần vốn định khuyên nhủ, tuy anh có dị năng, thậm chí tăng lên cấp hai nhưng hắn vẫn không nhận được lo lắng, vốn không định để anh ra tay sớm thế . . . nhưng hắn chưa kịp nói gì thì một con Zombie phác tới. Hắn không tránh né mà chính diện đối đầu, giơ thanh kiếm lên chém cụt tay nó, sau đó một nhát dứt khoát chém cụt đầu.

Hắn sợ nó sẽ tấn công Dương Tử An.

Diệp Thần không có cơ hội thở dốc, hắn tiếp tục đánh gục thêm một con zombie nữa, cảm giác bàn tay trái bị lở lĩm liền quay đầu lại, sau đó sững cả người.

Người bên cạnh đang cầm thanh kiếm bằng cả hai tay chém thật mạnh vào đầu một con zombie khiến nó ngã xuống đất, sau đó anh nhanh chóng lùi ra đằng sau thở dốc.

“Thật khó”

Dương Tử An thốt lên. Diệp Thần bật cười, tất nhiên rồi. Tuy zombie là quái vật nhưng nó vẫn từng là con người, nếu không phải thanh kiếm này rất sắc bén cộng với hai người uống nước suối, có dị năng trong người khiến thể lực tăng lên thì làm sao có thể một nhát chém được đầu zombie?

Nếu chúng nó dễ đánh như thế thì con người còn cần phải trốn nó sao?

May mắn xuất hiện ở đây là người đã có kinh nghiệm chiến đấu và thể lực vượt xa người thường, nếu không với chục con zombie thế này thì không thành bữa trưa của chúng mới là lạ.

Chỉ trong vài giờ mà Dương Tử An có thể điều chỉnh tâm lý mà giết ‘người’ thì nghị lực cùng sự kiên cường của anh không phải bình thường. Diệp Thần thở phào nhẹ nhõm chuyên chú đánh zombie, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn người đằng sau để đề phòng bất trắc.

Hai người cô gắng mở một đường máu chạy về phía tầng hầm, Dương Tử An đứng phía trước để tìm cách mở cửa, còn hắn thì ở đằng sau đánh yểm trợ, vẫn không quên dặn dò:

“Cẩn thận đấy”

Đối phương nghiêm túc gạt đầu, loay hoay tìm cách mở cửa, anh lấy ra một chiếc thẻ, đặt vào ổ khóa, chỉ vài giây sau đó cánh cửa liền được mở ra, hai người nhanh chóng đi vào, đóng cửa nhốt zombies ở bên ngoài.

Ở trong này thì không sợ gì nữa.

Thế giới rất cuộc cũng yên lặng.

11. Chương 11

Tận thế ngày thứ ba.

Cả thế giới thay đổi thành một xứ sở xa lạ.

Nơi của tử thần.

Số lượng người bị biến thành zombie tăng lên ngàn ngạt. Con người vẫn chìm vào hoảng loạn và chưa xác định được chuyện gì xảy ra. Họ chỉ biết rằng hiện nay đang xuất hiện một loại bệnh dịch khiến con người trở thành quái vật ăn thịt đồng loại. Sự tin tưởng tuyệt đối vào một xã hội hòa bình và nhân văn đã khiến con người trông chờ vào chính phủ và quân đội. Nhưng dù thế, chỉ vùn vụt thời gian ba ngày đã đủ để cho họ hiểu, bản thân có thể trở thành quái vật bất cứ lúc nào.

Vì vậy từng người từng người đổ xô ra ngoài đường, nhằm tìm kiếm một đường sống trong cõi chết. Trong nhà của họ, người thân của họ biến thành zombie, chúng có hình thù đáng sợ, lực đạo mạnh mẽ, và . . . đánh mãi không chết.

Vì vậy cho dù thế giới bên ngoài nguy hiểm đến nhường nào, thì thà theo chân người khác chạy trốn, tìm lương thực vẫn tốt hơn là ngồi ở nhà chờ chết.

Chính vì thế mới dẫn đến tình cảnh như bây giờ.

Tắc đường.

Diệp Thần nhanh chóng nhìn một lượt hình vẽ trên bản đồ, lại nhìn con đường đông nghịt xe phía trước, bên tai là giọng nói của Dương Tử An:

“Chúng ta phải đi bộ thì mới qua được con đường này”

Hắn bắt đầu đi gặt đầu:

“Như vậy phải tìm cách để cất chiếc xe vào trong không gian thôi”

Sau đó đánh tay lái cho xe đi lùi lại. Đằng sau là tiếng còi xe cùng quát tháo:

“Làm cái gì thế? Muốn chết hả?”

Phía sau cũng chật ních xe.

Hai người nhìn nhau một lúc, Diệp Thần mặt dày tiếp tục cho xe lùi lại. Một lúc sau, hai người tấp trong tiếng còi bới mà thuận lợi thoát ra khỏi đám đông, quành vào một lối đi khác trước khi zombie đến tập kích.

Hắn lái xe không có mục đích mà lòng vòng trên đường, tiện tay đè bẹp vài con zombie, âm thầm cảm thán sự cứng cỏi của chiếc xe đã được chỉnh sửa.

Khung ảnh nơi này vắng lặng hoang tàn, từng đồ vật đều rơi vương vãi khắp nơi, một cảnh coi như là quen thuộc trong ba ngày qua. Diệp Thần cho dừng xe trước một cửa hàng nhỏ, hai người muốn đi vào xem thử.

Bảng hiệu bị bể làm đôi rơi xuống chặn ngang trước cửa, vài con zombie bị bắn nát đầu mà nằm trên đất. Bên trong, mọi thứ nằm ngổn ngang trên sàn nhà, không khí vắng lặng đến khác thường.

Diệp Thần có chút do dự. Hắn quay đầu lại dặn dò Dương Tử An:

“Cẩn thận đấy”

Anh gặt đầu, quay lưng lại với hắn, bắt đầu đi ngược để đề phòng phía sau.

Cửa hàng này chính xác là một cửa hàng tạp hóa thông thường, chỉ khác là quy mô hơi to một chút, giá đựng đồ cũng nhiều, dễ dàng che tầm mắt của người khác. Diệp Thần cầm sẵn một cây gậy bóng chày, nắm thật chặt đi về phía trước, tìm hiểu xem có chuyện gì bất thường đã xảy ra.

Đột nhiên, lưng Diệp Thần bị đẩy mạnh một cái, hắn theo phản xạ ngã nhào về phía trước. Đang muốn đứng dậy nhìn Dương Tử An thì một con zombie béo tròn nhào về phía hắn.

Diệp Thần lập tức lăn sang một bên, đứng vụt dậy, cầm cây gậy đập thật mạnh vào đầu nó, con zombie phun máu, nằm im trên sàn nhà, hắn lại đập thêm vài phát nữa mới thả lỏng người.

“Anh không sao chứ . . .”

Tiếng nói vừa vang lên thì im bật lại, Dương Tử An đâu?

Diệp Thần quét mắt một lượt nhìn xung quanh, không tìm thấy bóng dáng anh liền lo lắng chạy khắp nơi:

“Dương Tử An”

Không có tiếng trả lời.

Hắn vội vã chạy đi tìm từng dãy hàng một.

Vẫn không nhìn thấy anh.

“Dương Tử An”

Đột nhiên, ở đằng xa có tiếng đồ vật bị rơi xuống, kèm theo là tiếng đổ vỡ. Hấn vội vàng chạy đến đó.

Hai con zombie không biết từ đâu xông ra lao về phía hấn, Diệp Thần giơ tay lên, nhanh như chớp mà chém xuống, một tia sét không báo trước mà xuất hiện, đổ lên đầu zombie khiến chúng khét lẹt.

Hấn không kịp xử lý tiếp mà chạy một mạch về phía phát ra tiếng động, từng chiếc giá hàng bị đổ xuống, nằm ngổn ngang chắn mất lối đi.

“RẦM”

“ĐOÀNG”

Một tiếng động nữa lại vang lên, chói tai cực kì, theo sau đó là tiếng súng nổ. Diệp Thần hoảng sợ chạy đến đó.

Trong một góc, Dương Tử An tựa trên tường thở dốc, bàn tay cầm thanh kiếm run nhè nhẹ. Trước mặt anh là một người đàn ông vạm vỡ lạnh lùng cầm khẩu súng chĩa về phía trước.

Một con zombie máu me be bét nằm im trên đất, mình đầy vết thương, một cánh tay rụng xuống, chất lỏng màu xanh lục chảy ra làm ướt đầm cơ thể.

Người đàn ông mặc quân trang màu vàng đất không thấy rõ mặt đột ngột bóp cò:

“ĐOÀNG”

12. Chương 12

Diệp Thần có chút hoảng hốt, hấn vội vàng chạy đến bên cạnh Dương Tử An, kiểm tra anh một lượt từ đầu đến chân, miệng không yên lòng hỏi:

“Anh không sao chứ”

Anh lắc đầu, sắc mặt tái nhợt vẫn chưa rút đi, nhìn chằm chằm vào cái đầu đã nát bét của zombie:

“Nó . . . hình như là một con zombie bị biến dị”

“Biến dị?” Người đàn ông bỗng nhiên quay đầu, nhíu mày, “Ý của cậu là nói tốc độ của nó đột nhiên biến nhanh, hơn nữa có thể không chế tinh thần con người gọi là biến dị?”

Dương Tử An không nói, Diệp Thần chậm chậm gật đầu:

“Cảm ơn anh đã cứu anh ấy”

Người đàn ông lạnh lùng nói: “ không cần cảm ơn”

Diệp Thần còn muốn nói gì, bỗng nhiên một giọng nói xa lạ vang lên, cánh cửa nhà vệ sinh ngay bên cạnh được mở ra.

“Thật ra chúng tôi cũng bị con zombie này làm cho chật vật, nếu không phải có hai người xuất hiện khiến chúng chú ý cũng không thể dễ dàng ra khỏi đây và giết nó như vậy đâu”

Người đi ra là một cậu nhóc? Diệp Thần không xác định lắm, cậu ta so với Dương Tử An còn thấp hơn một chút, dáng người gầy gầy, đôi mắt to tròn linh động, làn da trắng, quần áo sạch sẽ. Hấn không thể xác định tuổi của người này, nghĩ bản thân mới 18 tuổi đã cao lớn như thế, vậy chắc cậu cũng mới chỉ 17 tuổi thôi ha.

“Dù sao cũng phải cảm ơn hai người” Diệp Thần nói, hấn không cần biết hai người này là tốt hay xấu, có nguyên nhân gì, chỉ cần họ đã cứu Dương Tử An, thì cũng chính là ân nhân của hấn.

“Hey, hai anh đẹp trai, tôi là Mục Cần, hai anh tên gì?” Cậu nhóc môi hồng răng trắng hỏi.

“Diệp Thần” Hấn trả lời, chỉ người đứng bên cạnh. “Anh ấy là Dương Tử An” Sau đó nhìn người đàn ông mặc quân trang lạnh lùng uy nghiêm kia.

“Triều Dương”

Cái tên này nghe thật quen tai, Diệp Thần trầm nghĩ. Hấn bước đến bên cạnh con zombie, lấy một cây kéo cùng một chai nước ra, ngồi xuống chậm rãi gầy gầy đồng nát bết như đậu phụ trên đầu nó, bên tai nghe thấy tiếng Mục Cẩn dò hỏi:

“Anh làm gì vậy?”

Hấn không trả lời, mà lấy kéo thành công kẹp được một hạt thủy tinh trong suốt to bằng hạt thóc, hấn để lui ra ngoài, dội nước lên rửa sạch nó.

“Này, đó có phải là tinh thạch không?” Mục Cẩn thốt lên.

Diệp Thần gật đầu: “Đúng vậy, làm sao cậu biết”

“Trong tiểu thuyết đều nói như thế mà” Cậu trả lời, “Tôi cảm thấy thế giới tràn đầy zombie này có rất nhiều thứ giống trong tiểu thuyết, ví dụ như dị năng giả, zombie biến dị và tinh thạch chẳng hạn, vậy mà Dương ca không chịu tin tôi, đến khi sự thật bày ra trước mắt anh ấy mới tin tưởng” Cậu thở dài.

Diệp Thần nhú mày, đối với hai người này cảm thấy có thiện cảm, liền hỏi:

“Ngay cả con zombie này cũng thế?”

Mục Cẩn gật đầu: “Cho dù biết như vậy, nhưng cũng quá đáng sợ rồi, lúc chúng tôi đi vào đây, một con zombie cũng chẳng có, vậy mà về sau chúng cứ tấn công ồ ạt từng nhóm từng nhóm một, ép chúng tôi đến đây. Không chỉ thế, dị năng của Dương ca cũng nhiều lúc không sử dụng được”

“Dị năng?” Diệp Thần nhú mày.

Dương Tử An im lặng gật đầu, mở miệng:

“Tôi cũng không sử dụng được”

Chẳng trách hấn không tìm được anh trong không gian mà phải chạy trốn đến tận đây.

“Dị năng của con zombie này có lẽ là tinh thần” Hấn đứng dậy, cho viên tinh thạch vào trong một chiếc túi nilon nhỏ mà người ta hay dùng để đựng chứng cứ, “Nó có thể sai khiến những con zombie khác, đồng thời vô hiệu hoá dị năng của con người trong một phạm vi nhất định”

Hai mắt của Mục Cẩn sáng lên: “Diệp Thần, anh hiểu biết thật nhiều”

“Tôi cũng hay đọc tiểu thuyết lắm” Hấn mỉm cười, Hai người này đã cứu Dương Tử An, dù thế nào thì hấn cũng không chán ghét hoặc quá mức phòng bị, hơn nữa hấn tin tưởng Triều Dương làm người, cung cấp cho họ một ít thông tin cũng không sao. Lại nói, Mục Cẩn bản thân chắc cũng phải đoán ra điều này một hai phần, hấn che dấu không nói cũng không có tác dụng gì.

“Vậy nó là zombie cấp 2 rồi” Mục Cẩn đánh giá.

Diệp Thần gật đầu, nhìn về phía anh, hiện tại trong lòng vẫn còn ảm ảm sợ hãi. Hấn không ngờ tận thế mới 3 ngày mà đã xuất hiện Zombie cấp 2, lại còn là zombie biến dị. Đời trước cả hấn và anh đều chết dưới tay nó. Nếu không phải Dương Tử An chạy nhanh thì không biết hiện tại đã như thế nào.

Hấn đưa viên tinh thạch đó cho Triều Dương:

“Hai người chắc cũng biết tác dụng của nó rồi, trong tiểu thuyết nói nó không chỉ có thể nâng cấp dị năng mà sau này đến căn cứ còn có tác dụng trao đổi lấy lương thực, cho nên hãy giữ nó cẩn thận, cũng đừng để cho người khác biết”

Mục Cẩn sưng sốt:

“Nó là anh đào ra mà”

“Người giết zombie là Triều Dương” Diệp Thần thản nhiên nói, hần nhìn ra được năng lực của Triều Dương cực kì mạnh, mà nhìn Mục Cẩn như thế cũng không phải hạng tầm thường, hai người này về sau còn mạnh hơn nữa nên hần muốn trả ơn lại chắc cũng không dễ dàng, lại nói bọn họ sẽ không đi cùng nhau, khả năng sau này cũng không còn gặp lại. Cho nên hần chỉ còn cách này để báo đáp.

Triều Dương không động đậy. Diệp Thần quay sang nhìn Mục Cẩn.

Mục Cẩn linh động cảm lấy, tự nhiên nói:

“Hôm nay chúng ta đã gặp mặt cũng coi như là có duyên, sau này nếu còn sống sót và gặp lại thì nên chào nhau một tiếng” Cậu cười hì hì quay sang nhìn người đàn ông lạnh lùng không nói chuyện, “Phải không Dương ca?”

Người đàn ông trầm mặt gật đầu.

Diệp Thần nhìn đồng hồ, lại nhìn mọi thứ trong cửa hàng, hiện tại hần cũng không có tâm trạng để lấy đồ, vì vậy cùng Dương Tử An tiện tay cầm một ít rồi rời đi.

Hần mặc dù cảm kích Triều Dương nhưng không hề có ý định đồng hành cùng bọn họ. Cũng nghĩ Triều Dương và Mục Cẩn suy nghĩ như thế. Cả hai bên đều có ý định không đi theo đoàn và muốn tách riêng biệt, không chỉ đỡ phiền phức mà còn tránh liên lụy đến bản thân. Trong thời buổi hiện tại, gia đình, người thân còn sẵn sàng phản bội nhau thì một chút hảo cảm của những người xa lạ thì đã là cái gì? Huống chi Triều Dương cũng không muốn hần phải trả ơn.

Hần nhìn Dương Tử An vẫn im lặng ngồi ở bên cạnh, không biết anh đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể cầm tay anh an ủi, nguy hiểm phía trước còn rất nhiều.

13. Chương 13

Vì có sự xuất hiện ngoài ý muốn của zombie biến dị cấp 2 mà Diệp Thần phải thay đổi kế hoạch, hai người muốn nhanh chóng cấp tốc lên đường đến nơi mà căn cứ được thành lập để được an toàn. Dù sao thì căn cứ cũng không hẳn là được lập trung ở thành phố lớn, hơn nữa đa số những căn cứ đó đều sẽ bị zombie tấn công ô ạt và khả năng trụ vững là không lớn lắm. Diệp Thần biết rõ vị trí của những căn cứ đó, nên sẽ dễ dàng đạt đến mục đích.

Nhưng không phải hiện tại.

Vào thời điểm tận thế mới tiến đến, Trái đất sẽ vô cùng hỗn loạn và mọi người có khả năng sẽ di di cư, có người về nông thôn, có người đi theo quân đội và chính phủ, nói chung là đường sẽ bị tắc nghẽn rất lâu. Bây giờ với kinh nghiệm vài ngày của Diệp Thần, cho dù họ có chen chúc vào cùng với những người khác thì cũng chỉ tốn thời gian. Còn không bằng nhân cơ hội này hần tìm mấy cái siêu thị, cục cảnh sát, bệnh viện để tìm kiếm vật tư, sau đó ở trong không gian tu luyện để thăng cấp để phòng đối phó zombie cấp cao.

Có cấp hai thì cũng có thể sẽ có cấp 3, cấp 4. Diệp Thần chỉ lo lắng về vấn đề này.

Hần tính nhầm thời gian, bây giờ mới là tận thế ngày thứ 4, vậy là có thời gian mười ngày để tìm vật tư, sau đó ở trong không gian vài ngày, đợi trận mưa lửa qua đi thì ra ngoài cũng không muộn.

Kế hoạch luôn luôn hoàn hảo, nhưng người xưa có câu người tính không bằng trời tính, ước muốn của bọn họ tốt đẹp thế nào cũng không thể tránh được ý trời.

Đây là lần đầu tiên sau khi sống lại Diệp Thần gặp được người mà hần hận nhất, cũng là người mà Dương Tử An chán ghét đến tận xương tủy. Anh em họ của hần.

Diệp Thần tình nguyện, cả đời hần sẽ không gặp phải những kẻ cặn bã như thế này, nhìn thấy họ, hần sẽ nghĩ đến cái chết của mình kiếp trước, nghĩ đến sự ngu xuẩn của mình, càng đáng hận hơn là Dương Tử An đã phải chịu khổ như thế nào, cái chết của anh cũng là do họ mang lại.

Trong nháy mắt nhìn những gương mặt kia, Diệp Thần chỉ muốn cho bọn họ vài tia sét hoặc ném vào trong đàn zombie cho hả giận.

“A Thần, cuối cùng cũng tìm được cậu rồi”

Hắn cười lạnh, nhìn gương mặt giả tạo diễn kịch có thể đạt đến trình độ Oscar của những người kia, trong lòng âm thầm vỗ tay khen ngợi.

“Mấy ngày nay anh lo cho cậu muốn chết”

Vương Hạo nói, gã nhìn hai người một lượt từ đầu đến chân, trong lòng âm thầm ghen tức, tuy nói thảm họa mới xảy ra được vài ngày nhưng mọi người hầu hết là chạy trốn, cả người nhuốc nhem xộc xệch chứ làm sao mà sạch sẽ gọn gàng như thế kia.

Diệp Thần im lặng không nói, hắn muốn xem bọn họ diễn đến mức nào.

“Bây giờ tìm được cậu thì quá tốt rồi” Diệp Tường tiếp lời, giọng nói của gã lạnh nhạt mà hờ hững, giống như ra lệnh “Xe của tôi vừa bị hỏng, dùng xe của cậu đi”

Sau đó ra lệnh ba người kia chuyển hàng hóa ra ngoài. Diệp Thần nhìn khuôn mặt của gã, dưới vỏ bọc lạnh nhạt kia chắc hẳn phải là ánh mắt tham lam trắng trợn muốn cướp đồ của hắn, gã mà không phát hiện ra chiếc xe này đã được nâng cấp lên cấp cao nhất thì cũng không xứng danh là Diệp Tường.

Trước đây khi biết hắn có dị năng thì lợi dụng sức mạnh của hắn, bây giờ thì chắc là số tài sản mà hắn thừa kế đi? Hầu hết mọi người đều cho rằng chỉ cần vượt qua thảm họa này là thế giới lại trở về bình thường như lúc ban đầu, cho nên tài sản vẫn rất có giá trị.

Hắn cười lạnh, nói ra câu đầu tiên từ lúc gặp mặt:

“Ai nói tôi muốn đi cùng mấy người?”

Diệp Tường sửng sốt, động tác trên tay Diệp Chính, Vương Lan, Vương Hạo cũng dừng lại, ngạc nhiên nhìn hắn.

“Xe của tôi không chứa nổi” Hắn châm biếm nói, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn bọn họ.

“Xe của cậu cũng to mà” Cô gái duy nhất trong đoàn không nhịn được mở miệng “kiểu gì mà chẳng nhét được năm người?”

“Năm người?” Hắn nhướn mày.

“Bốn người chúng tôi với cậu là được” Diệp Chính khinh bỉ nhìn về phía sau “Còn cái tên ăn bám kia, đừng nói với tôi là cậu cũng muốn mang hắn theo nhé”

Lửa giận trong lòng bốc lên, Diệp Thần căm tức nhìn mấy kẻ cặn bã này, chỉ cần bọn họ nói một câu không tốt về Dương Tử An hắn cũng cảm thấy không thoải mái.

“Ai nói tôi muốn đi cùng mấy người?” Hắn giận quá hóa cười.

“Cậu không đi cùng chúng tôi thì đi với ai?” Diệp Tường nhướn mày, rất có phong phạm của anh cả nhà họ Diệp “A Thần, đừng nháo, hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm, chúng tôi là người nhà của cậu, chẳng lẽ không bảo vệ cậu sao?”

“Đúng thế” Vương Hạo không sợ chết chen vào “Cậu quên tên kia đã làm những gì với cậu rồi hả? bây giờ cần gì phải quan tâm đến hắn, đi với chúng tôi”

Nhìn hai nhà Vương, Diệp đoàn kết như vậy, Diệp Thần hắn chỉ cảm thấy bi ai. Trước đây hắn vốn tưởng rằng hai nhà sẽ không vì có sự xuất hiện của chị em họ Dương mà xa cách nhau, như thế mới gọi là người thân, vì vậy thường xuyên đi tìm họ. Bây giờ nghĩ lại, bọn họ liên minh còn không phải tài sản của hắn sao? bọn họ ở sau lưng nói xấu Dương Tử An còn không phải là sợ anh nuốt trọn công ti của hắn. Diệp Thần hắn ngây thơ như vậy đấy.

“Tôi đi với ai là việc của tôi” Hắn cầm lấy tay người từ lúc đi vào vẫn luôn im lặng kia, kéo anh ra ngoài “Không liên quan đến mấy người”

Diệp Tường tiến lên chặn họ lại:

“Cậu đi đâu?”

“Mắc mớ gì đến anh” Hấn không nề mặc nói.

Gã nhú mày:

“Đừng hồ đồ, không đi với chúng tôi cậu sẽ phải hối hận”

Hấn lạnh lùng nói:

“Đi với tôi các người mới sẽ phải hối hận”

Sau đó không quay đầu lại mà lên xe.

Ở phía sau, Vương Lan không nhịn được oán giận:

“Cái xe kia thật tốt nha”

“Diệp Thần dường như bị tên họ Dương kia tẩy não rồi, thảo nào mấy tháng nay hấn cứ là lạ, gọi điện cũng không nghe máy”

“Không sao” Diệp Tường cười nhạt “Tôi đang lo lắng không thể tách hấn ra được đây, nhìn bộ dáng của hấn như thế, đi theo cũng chỉ là kẻ ăn bám, nếu không thì mấy ngày nữa cũng sẽ biến thành zombie thôi”

“Là do hấn tự tìm” Diệp Chính cũng oán giận.

14. Chương 14

Hai người bị coi thường đang yên ổn ngồi trên xe, nhưng không khí có chút quái lạ. Dương Tử An từ lúc ngồi lên xe liền im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang suy nghĩ cái gì, Diệp Thần không nhìn thấy rõ mặt của anh nhưng nghĩ đến bản thân mình đời trước căn bản như thế nào liền hiểu tâm trạng của anh lúc này. Là bất an, cũng là buồn bã.

“Dương Tử An”

Sau một hồi trầm mặc suy nghĩ trong đầu xem nên nói cái gì, rốt cuộc hấn cũng có thể mở miệng. Thấy đối phương không quay đầu lại, Diệp Thần đành phải tiếp tục vừa lái xe vừa giải thích.

“Tôi biết anh đang lo lắng cái gì, tất cả đều là lỗi của tôi, do tôi không tốt” - Ngữ khí của hấn thành khẩn mà chân thật - “Trước đây tôi hiểu lầm anh rất nhiều, cũng không nhận ra ý đồ của những kẻ đó khiến cho anh bị ủy khuất, thực sự rất xin lỗi”

Dư quang liếc sang phát hiện cánh tay của anh hơi run lên, Diệp Thần giả bộ không phát hiện nói tiếp:

“Nhưng bây giờ tôi đã phát hiện chân tướng, biết anh đối tốt với tôi như thế nào, biết những kẻ tôi gọi là anh em nhìn ngóng tài sản của tôi ra sao, vì vậy sẽ không ngu xuẩn tin tưởng họ như trước nữa, đời này tôi chỉ tin tưởng một mình anh”

Khóe miệng Dương Tử An không nhịn được mà gợn lên, sau đó rất nhanh liền che dấu. Anh khụ một tiếng, giả vờ giả vịt hỏi:

“Cậu nói với tôi điều này để làm gì?”

Nhìn tâm trạng của anh tốt lên trông thấy, Diệp Thần thở dài nhẹ nhõm một hơi, mỉm cười:

“Tận thế đến rồi, tôi cũng không biết sau này sẽ ra sao, biết anh tốt với tôi, sợ rằng sau này những người kia tìm đến anh sẽ vì tôi mà thương hại họ nên phải nói trước. Bọn họ đều là kẻ xấu, anh không được mềm lòng”

Dương Tử An nghiêng đầu đi:

“Tôi không mềm lòng”

Nghe anh nói như vậy, trong đầu lại nghĩ đến cảnh đời trước anh vì hấn mà làm bao nhiêu chuyện như vậy liền không do dự phản bác:

“Anh không chỉ mềm lòng, mà còn rất ngốc”

Mặc dù biết anh chỉ đối với hấn mới làm như vậy nhưng cũng không nhịn được mà nhắc nhở. Chỉ đối với hấn như vậy thôi mà Dương Tử An cũng đã mất đi mạng sống của mình, hấn không muốn anh vì bất cứ ai mà bị như thế nữa. Cho dù là hấn cũng không được.

Dương Tử An mím môi không nói nữa, hấn nhìn lỗ tai của anh từ từ đỏ lên liền không nhịn được mà trộm cười, rất đáng yêu.

Tâm trạng tồi tệ chỉ vài ba câu nói đã quét mất sạch.

Kế hoạch của hai người vì sự xuất hiện của những người kia mà đột ngột thay đổi. Hấn và Dương Tử An thương lượng với nhau, quyết định trước tiên đi đến căn cứ mà đời trước hấn biết đến.

Bởi Diệp Thần thừa biết nếu còn xuất hiện ở trong này thì sẽ chỉ càng làm bản thân bị ngột ngạt khó chịu.

Tận thế ngày thứ 15, trên trái đất xảy ra một hiện tượng kì lạ khiến cho hàng trăm triệu người trên Trái Đất bị biến thành zombie.

Những quả cầu bằng lửa đột ngột rơi xuống mặt đất tạo thành những trận hỏa hoạn khiến khắp nơi đều biến thành phế tích, hàng ngàn công trình kiến trúc cao tầng bị đốt cháy, vô số những người bị đốt cháy đều biến thành quái vật ăn thịt người.

Mọi việc chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi là 1 tiếng đồng hồ.

Nhưng cũng đủ để phá hủy nền văn minh của nhân loại qua hàng ngàn năm.

Trận mưa lửa diễn ra không lâu lắm, số lượng lửa rơi xuống Trái đất đều mằm rải rác chỗ nào cũng có, nơi bị đốt cháy cũng không nhiều nếu tính theo phần trăm tổng thể, nhưng con số zombie bị biến dị cũng tăng lên đáng kể khiến khả năng bị diệt vong của con người ngày càng tăng.

Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, số lượng zombie xuất hiện nhiều thì dị năng giả cũng xuất hiện tăng tầng lớp lớp. Không giống với những người thức tỉnh đợt đầu tiên, lần này những ai bị lửa đốt cháy mà không biến thành zombie thì sẽ có những khả năng mà người thường không có được.

Đó chính là dị năng giả.

Qua trận thiên tai này chỉ diễn ra nửa tiếng, nhưng tàn dư của nó phải kéo dài đến mấy ngày sau, con người bị sốt cao không ngừng, vượt qua được thì thành dị năng giả, không vượt qua thì biến thành zombie.

Đây là kí ức đời trước mang đến thông tin cho Diệp Thần.

Hiện tại cả hấn và Dương Tử An đều đi vào không gian tránh trận hỏa hoạn này, tạm thời biến mất ở nhân giới.

Hai người ở trong không gian dự định rảnh rỗi thì sắp xếp lại những vật tư thu được, sau này nếu muốn tìm cái gì thì cũng dễ lấy. Ở trong không gian sai sử cái gì cũng dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ mất cơ bản vài giờ là có thể sắp xếp cho từng loại vật tư vào mỗi kho riêng biệt.

Nhìn Dương Tử An toàn thân mồ hôi muốn đến suối nước để tắm, Diệp Thần không có việc gì làm liền cầm ra vài túi hạt giống, mang ra bên ngoài trồng.

Diệp công từ từ nhỏ áo cơm không lo, đâu biết trồng cây gieo giống là như thế nào, hấn cứ bóc từng nắm từng nắm một tung ra bên ngoài để chúng nằm trên đất rồi tự sinh tự diệt, cũng không có ý định tưới nước bón phân.

Sử dụng hết 5 túi trên tay, Diệp Thần hài lòng nhìn bàn tay của mình rồi cũng đi đến suối nước nóng để tắm rửa, thời gian lâu như vậy chắc anh cũng tắm xong. Hiện tại bụng hấn đã kháng nghị kêu vang rồi.

Nhưng khi hấn sử dụng thần thức để đi đến đó thì tâm trạng tắm rửa xong ăn cơm cũng không còn.

Trong làn sương mờ ảo bay lượng xung quanh, Dương Tử An trần như nhộng tựa trên một tảng đá mà nằm ngủ, làn da trắng như ngọc trơn mịn còn dính những hạt nước li ti khiến Diệp Thần sửng sốt, mực nước cao đến ngực anh, nhưng nước suối trong vắt có thể nhìn thấy đáy lại hiện lên rõ mồn một cơ thể từ đầu đến chân.

Diệp Thần mở to mắt.

Toàn thân hắn nóng lên, có chất lỏng gì đó từ mũi chảy ra, hắn đưa tay lên sờ thử liền không nhận được mà đỏ mặt.

Hắn, hắn, . . .hắn . . . vậy mà chảy máu mũi?

15. Chương 15

Diệp Thần vội vã không tiếng động chạy vào trong nhà, đây là một căn hộ được thiết kế theo kiểu không cố định nền móng, có thể tùy tiện mang đi đâu cũng được. Trước khi tận thế xảy ra đích thân hắn và Dương Tử An đã đến tận nơi để lựa chọn nhà vừa ý. Mặc dù không phải bản thân hắn thiết kế, nhưng cũng coi như là hài lòng. Căn hộ đó được đưa vào không gian.

Diệp Thần mở tủ lạnh ra lấy một chai nước lạnh tu ừng ực đến đáy chai mới giảm bớt được cơn khát ở cổ họng. Miếng giấy lau máu mũi được bí mật vùi ở trong thùng rác. Trong đầu lại là cảnh tượng nam nhân im lặng ngủ bên bờ suối, thế nào cũng không vớt nó ra được, mà càng nghĩ đến, hắn lại càng không nhận được nuốt nước bọt.

Hắn mờ mịt nhìn ra bên ngoài, đối với phản ứng của mình thấy vô cùng khó hiểu. Tuy chỉ mới 19 tuổi, cộng thêm hơn nửa năm ở đời trước nữa mới miễn cưỡng được 20. Nhưng nam sinh ở tầm tuổi này vốn dĩ cái gì cũng biết, tuy hắn chưa được ăn thịt bao giờ nhưng lúc trước nghe đến bọn Diệp Tường Diệp chính kể cũng đoán được 7 phần hắn bây giờ là có phản ứng với Dương Tử An. Cho dù ngu ngốc đến mấy cũng không thể cho rằng túp lều nhỏ giữa hai chân hắn là do buổi sáng mà ra được.

Vì vậy Diệp Thần mới càng cảm thấy khó hiểu. Hắn không phải thẳng nam sao? Một thẳng nam chính hiệu như hắn lại đối với đàn ông có phản ứng? Suy nghĩ này khiến hắn đầu đầu không thôi.

Tĩnh tâm ngồi xuống, cố gắng tưởng tượng đến cảnh mình nằm trên giường cùng người đàn ông khác không mặc quần áo mà ôm nhau, Diệp Thần lập tức chỉ muốn nôn những suy nghĩ đó trong đầu ra ngoài.

Nhưng lại nghĩ đến cái cảnh ngoài kia, chỉ cần nhớ đến làn da chắc khỏe cùng thân thể gương mặt kia, máu mũi của Diệp Thần lại bắt đầu chảy.

Chết tiệt!!!!

Lần này còn không rõ ràng rồi sao???

Nhưng hắn vẫn không muốn thừa nhận. Bản thân mình thích anh?

Diệp Thần vò đầu vứt tóc loạn hết một đoàn, trong đầu hắn trống rỗng chẳng suy nghĩ được cái gì, tâm hồn cũng ở nơi xa xôi nào đó, thậm chí khi Dương Tử An đi vào nhà cũng không phát hiện ra.

“Diệp Thần, cậu làm sao vậy?”

Hắn không để ý đến, tiếp tục vò đầu bứt tóc.

Anh tưởng hắn xảy ra chuyện gì liền lo lắng đi tới, đưa tay sờ lên đầu Diệp Thần:

“Diệp Thần, cậu làm sao vậy?”

Trong lòng hắn hiện tại không chỉ rối như tơ vò mà còn có chút bức bối. Bản thân vốn không muốn người khác động vào mình kèm theo phản xạ tự bảo vệ, khi có bàn tay lạ sờ vào đầu hắn Diệp Thần lập tức cầm lại muốn hất ra. Nhưng lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy gương mặt quan tâm của Dương Tử An.

Vì vậy bàn tay đang cầm tay anh cũng dừng lại.

“Dương Tử An?”

“Cậu làm sao thế?” - Anh lo lắng lại gần, tỉ mỉ quan sát nét mặt của hắn

Đập vào mắt là gương mặt đẹp trai thanh lãnh của anh. Mái tóc ướt sũng chưa được lau khô nhỏ từng giọt từng giọt lăn xuống cằm cổ, lướt qua xương quai xanh, chảy xuống . . .

Tầm mắt của hắn không tự chủ được theo dõi xuống bên dưới, hận không thể xé rách tấm áo khoác bông chỉ được cài một nút thắt kia ra, theo dõi xem những giọt nước đó còn chảy đến chỗ nào . . .

Ý thức được bản thân có ý đồ không đúng đắn, Diệp Thần vội vã che miệng đứng lên, bỏ lại một câu “không có gì” liền chạy mất.

Hắn không nhìn thấy gương mặt buồn bã thất vọng của Dương Tử An khi nhìn chăm chăm vào bàn tay bị hắn hất ra.

Diệp Thần chạy về phòng, lập tức xông vào phòng tắm xả nước lạnh lên người. Cả người hắn hiện tại nóng như lửa đốt, đặc biệt là ở bên dưới, vì không muốn anh nhìn thấy sự mất mặt của mình nên chỉ còn cách đi vào đây.

Hắn không hiểu nổi bản thân mình.

Hắn sẽ có dục vọng với đàn ông sao?

Đáp án là không thể.

Hắn chỉ có phản ứng khi nhìn thấy anh. Mà hiện tượng này ngày hôm qua còn chưa xảy ra. Từ trước đến giờ chưa hề xảy ra.

Cho dù là thẳng nam, hắn cũng không tùy tiện có dục vọng với phụ nữ.

Như vậy, Diệp Thần hắn, thích Dương Tử An sao?

Hắn thích anh rồi?

Không xác định.

Hắn nhìn gương mặt của mình trong gương, ánh mắt đỏ bừng giống như muốn ăn thịt người . . .

Còn không phải sao? Hắn muốn ăn Dương Tử An quá đi mất.

Người luôn luôn kiềm chế tốt như hắn chỉ cần việc gì dính đến Dương Tử An là lại táo bạo không khống chế được mình. Ghét anh cũng thế, thích anh cũng vậy.

Diệp Thần chống tay lên bồn rửa mặt, chuyện này phải suy nghĩ thật kĩ. Hắn biết Dương Tử An thích mình, cho nên chuyện này không thể làm bừa được. Ngỡ như một ngày nào đó hắn phát hiện mình căn bản không thích anh thì đến lúc đó mọi chuyện còn có thể cứu chữa.

Không thể làm anh bị thương tổn. Cho dù hắn cố ý hay không.

Vì vậy phải suy nghĩ thật kĩ.

Hắn có dục vọng với anh . . . là thích anh thật sao?

Diệp Thần suy nghĩ lại hình ảnh hai người chung đụng trong mấy tháng qua. Lướt bỏ đi tình cảnh đời trước, lúc đó nếu không phải không thích anh thì cũng chỉ cảm động vì tình cảm anh dành cho mình mà thôi.

Vậy rốt cuộc hắn thích anh từ lúc nào?

Đưa tay đặt lên ngực trái, trong lòng tự hỏi, từ lúc nào mà . . . trái tim bắt đầu đập loạn nhịp khi ở gần anh?

16. Chương 16

Diệp Thần nghi hoặc tự hỏi, tay nhẹ nhàng đặt lên ngực mãi không buông, hắn là người yêu ghét rõ ràng, vì vậy chỉ cần thích một ai đó thì căn bản không thể buông tha cho người ta.

Hắn muốn thử chứng thực một lần nữa.

Nếu là mình thích anh thật rồi, thì sẽ tận tâm tận sức đi yêu anh, sủng anh, chiều chuộng anh, cùng anh trải qua những tháng ngày đáng sợ ở tận thế.

Còn nếu đây chỉ là ảo giác hay một sự hiểu lầm, thì chán hẵn nên giữ khoảng cách với anh. Nếu không cùng lắm thì như những ngày bình thường thôi.

Dù sao thì đây cũng là vấn đề của hần mà, cho nên không thể giận cá chém thớt cho anh được.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Diệp Thần liền tìm cách muốn chứng thực phản ứng của mình.

Vì thế mà đến buổi tối, khi Dương Tử An còn đang chán nản mất mát do phản ứng xa cách lúc trước của hần với anh thì cửa phòng bị mở ra. Thân hình to đùng của Diệp Thần đang ôm một cái gối thần nhiên bước vào, nở nụ cười khiến anh mê mẩn:

“Cho tôi đi vào được không?”

Mặc dù là câu hỏi, hai chân của hần đã không đợi sự cho phép của chủ phòng mà bước đến bên giường, ngồi xuống, nói chuyện một cách đương nhiên:

“Tôi đột nhiên cảm thấy ở trong không gian cũng không thực sự là an toàn, những nơi có sương mù bao phủ không biết chứa những thứ gì, suy cho cùng ở cùng một chỗ vẫn tốt hơn”

Dương Tử An không phản ứng kịp. Diệp Thần ngạc nhiên nhìn anh:

“Cũng muộn rồi, anh chưa đi ngủ sao?”

Tầm mắt không tự chủ được dính lấy bờ ngực trắng bóc mịn màng cùng cằm cổ duyên dáng kia . . . và cả cặp đùi thon dài không một tia tì vết . . .

Hần cảm thấy mũi của mình lại có dấu hiệu chảy máu rồi.

Bàn tay cầm khăn tắm của Dương Tử An vẫn dừng lại giữa không trung, cả người cứng nhắc nhìn hần. Tâm trạng buồn bực lúc chiều biến mất tiêu, hiện giờ tất cả chỉ còn ngại ngùng và không thể tin được.

Bản thân không biết gương mặt mình đang đỏ bừng như trái táo chín nhìn hần, lấp bắp:

“Cậu . . . cậu muốn ngủ ở đây thật sao?”

Diệp Thần mặt dày nằm xuống giường, chống tay lên đầu nhìn anh:

“Tất nhiên”

Dương Tử An quay mặt đi, nắm chặt tay một lúc rồi mới thả ra, cố gắng giữ giọng nói được bình tĩnh:

“Tôi lau tóc xong mới đi ngủ, cậu ngủ trước đi”

Diệp Thần thật sự rất muốn tiến lên lau tóc giúp anh, sờ vào mái tóc mềm mại của anh, cùng với . . . xoa đi những giọt nước vẫn cứ chảy vào bên trong chiếc áo tắm của anh . . .

Nhưng sợ đến mình sẽ làm anh hoảng sợ liền tiếc nuối mà nằm thẳng người xuống, dặn dò:

“Đi ngủ sớm một chút mới tốt cho sức khỏe”

Hài lòng nghe thấy một tiếng ừ nhỏ như muỗi kêu ở bên kia giường, hần nhắm mắt lại, thở đều.

Vài phút sau, dường như nghĩ đến hần đã chìm vào ngủ say, Dương Tử An mới quay đầu lại, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Anh đưa tay đặt lên ngực, cố gắng bình ổn nhịp tim đang đập thành thịch của mình, sau đó mới đưa tay lên lau tóc.

Có chút vội vàng, có chút mong chờ, Dương Tử An trực tiếp sử dụng dị năng của mình hút nước còn lại trên mái tóc, chỉ để đến một độ ẩm nhất định rồi mang khăn đi vào phòng tắm.

Đợi tiếng bước chân dần dần đi xa, sau đó chậm rãi lại gần, nghe thấy tiếng tắt điện, tầm mắt tối hần lại. Bên kia chiếc giường nhẹ nhàng lún xuống, chán bị nhẹ nhàng kéo sang, Diệp Thần mới khẳng định anh đã nằm xuống.

Thật sự, rất đáng yêu!

Hần thầm nghĩ, không dấu vết mỉm cười, lại có chút xấu xa. Hần vẫn giữ tình trạng thở đều, đột nhiên nghiêng cười, tiến sát lại gần, sau đó khoát tay lên bụng anh.

Người bên cạnh đột nhiên cứng người lại, thậm chí hắn còn cảm thấy anh đang cố gắng thở nhẹ hơn. Diệp Thần tiếp tục gác một chân đè lên chân anh.

Đối phương trực tiếp ngừng hô hấp.

Qua thời gian rất lâu, rất lâu, hắn mới nghe thấy tiếng hít vào thật mạnh của anh do thời gian dài không dám thở mạnh, cùng với tiếng hô nhẹ như muỗi kêu:

“Diệp Thần?”

Hắn không phản ứng, nằm im giả chết.

“Diệp Thần?”

Hắn tiếp tục thở đều, coi như bản thân mình đã ngủ thật say. Trong lòng lại cảm thán, nhìn anh gầy như vậy, không ngờ ôm vào lại mềm mại đến thế, vừa thơm vừa mềm khiến hắn không muốn buông tay.

Khả năng bản thân động tình mất rồi, hắn nghĩ, từ ngày mai chắc phải lập kế hoạch dụ dỗ anh thôi.

Cánh tay đang đặt lên bụng anh dùng lực một cái, khiến đối phương triệt để nằm gọn trong lòng mình.

Sau đó tiếp tục giả chết.

Quả nhiên, một lúc lâu sau, người trong lòng hơi dậy dựa một chút, thấy không thoát ra được liền im lặng.

Một lúc sau nữa, người trong lòng dần thả lỏng xuống, nhẹ nhàng cọ đầu vào ngực hắn, thở đều.

Diệp Thần hài lòng nhếch miệng, cánh tay ôm càng chặt hơn, lần nữa nhắm mắt lại.

Không biết khi tỉnh dậy phản ứng của anh sẽ thế nào nhỉ?

Hắn xấu xa nghĩ.

Sau đó ngủ luôn.

17. Chương 17

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Diệp Thần đang ngủ ngon thì cảm nhận được người trong lòng chợt quậy muốn tỉnh dậy, hắn lơ mơ mở mắt.

Không có cách nào, từ lúc tu luyện thì giác quan của hắn đều trở nên nhạy bén như thế rồi.

Ánh sáng nhu hòa không biết đến từ đâu chiếu vào, mang theo không khí trong lành sáng khoái cùng với linh khí kì lạ khiến Diệp Thần chỉ muốn cứ thế này mà ôm người ngủ mãi.

Nhưng đời không như là mơ.

Một bàn tay đặt lên tay hắn, nhẹ nhàng kéo ra khỏi eo người trong lòng, chân cũng bị nhẹ nhàng nhấc lên. Sau đó chỉ trong chớp mắt, cả người Diệp Thần thấy trống rỗng một cách kì lạ, bên người trống không.

“Anh đi đâu vậy?” - Hắn đành phải mở mắt, lười biếng hỏi người đứng bên giường.

Dương Tử An nháy mắt đỏ bừng hết cả người.

Hắn nhất định không biết ở thời điểm này, hắn gợi cảm đến mức nào đâu.

Diệp Thần tất nhiên là không biết, hắn chỉ biết hiện tại anh rất đáng yêu thôi. Ngáp dài một cái, ngồi bật dậy khiến tấm chăn bị rơi xuống, lộ ra tấm ngực săn chắc cùng gợi cảm. Chú ý tới ánh mắt xấu hổ của anh liền dứt khoát đứng dậy, tự nhiên quyến rũ anh mà đi vào nhà tắm.

Diệp Thần trước đây luôn luôn tự tin về thân hình của mình. Hiện tại lại không cần phải nói.

Hắn vốn dĩ rất rất muốn ngả bài với anh, nói thẳng với anh rằng hắn biết anh thích mình, mà bản thân hắn cũng vừa nhận ra mình cũng thích anh, cho nên hai người hãy quen nhau đi.

Nhưng làm như vậy cũng quá thô lỗ, không khéo còn dọa anh chạy mất nữa.

Vì vậy trước hết điều đầu tiên chính là tạo sự ám muội với anh, khiến anh cảm giác được hấn không chỉ không bài xích đồng tính luyến mà còn thấy hứng thú nữa.

Mặc dù trên thực tế hấn rất bài xích đồng tính luyến đấy chứ.

Trên bàn cơm, Diệp Thần ném thử một món ăn lạ lạ được chế biến kết hợp từ thịt và rau cần, thấy ngon liền tự nhiên gấp một miếng, đưa lên trước miệng anh:

“Rất ngon, anh có muốn ném thử không?”

Trốn tránh ánh mắt chuyên chú mà sâu thẳm của hấn, Dương Tử An mất tự nhiên nghiêng người, lạnh nhạt nói:

“Để tôi tự gấp”

Diệp Thần giữ nguyên đôi đũa không buông tay. Thấy anh bắt đắc dĩ há mồm ngậm lấy mới hài lòng rút đũa về, coi như không có chuyện gì mà ăn cơm.

“Hôm nay chúng ta không cần phải ra ngoài không gian vội như vậy. Dù sao ra ngoài cũng không đi xa hơn được. Đợi vài hôm nữa quân đội tiến đến mở đường thì đi cũng không muộn.”

Hấn nhớ đến căn cứ được thành lập cũng không sớm, không cần quá vội vã làm gì. Nếu không phải muốn tự rèn luyện khả năng bảo vệ mình và tăng cường lực lượng thì trước khi tận thế đổ xuống hấn đã đi đến nơi xây dựng căn cứ chờ sẵn để được bảo vệ rồi.

Hấn vốn dĩ không nghĩ rằng không gian có thể tồn tại mãi mãi, nếu như một ngày nào đó nó biến mất thì ít nhất dị năng và kĩ năng tự bảo vệ có thể được giữ lại. Nói thẳng ra là, chết một lần rồi, hấn muốn tính mạng của hấn và của Dương Tử An tự nằm trong tay bản thân mà không phải phụ thuộc vào không gian hay zombie.

Dương Tử An hiểu ý gật đầu, hai người ăn ý mà vào trong ma trận thời gian để tu luyện.

Hiện tại Diệp Thần đang ở Luyện khí tầng hai hậu kỳ, anh ở cùng cấp nhưng lại là trung kỳ, tương đương với dị năng cấp hai. Còn cần đợi thêm một thời gian nữa mới đột phá cấp ba được.

Tu luyện xong cả người lại tiết ra một lớp mồ hôi không đến mức bắn nhưng cũng khiến người ưa sạch sẽ như hấn cảm thấy khó chịu.

Diệp Thần cố gắng nhẫn nại đợi anh cởi hết quần áo, ngâm mình trong nước mới thông thả tiến lại gần, chậm rãi cởi đồ của mình.

Đợi đến lúc hấn đi xuống dưới nước, tạo ra những trận sóng nhỏ kèm theo tiếng nước chảy siết thì anh mới mở mắt ra, sững sốt thốt lên:

“Cậu . . . cậu . . . làm gì vậy?”

Diệp Thần cố gắng rời tầm mắt khỏi cảnh xuân trong nước, thản nhiên trả lời:

“Tôi thật sự không chịu được bản, nên xuống tắm cùng anh”

Mặt Dương Tử An lại nhanh chóng đỏ thành trái táo chín, anh nhanh chóng ngồi thẳng người dậy, chống tay muốn đứng lên:

“Vậy cậu tắm đi, tôi ngâm đủ rồi”

Diệp Thần nhanh mắt cầm lấy cổ tay anh, giữ chặt:

“Không cần phải vội như vậy, ngâm suối nước rất tốt cho cơ thể, đồng thời còn bổ sung năng lượng nữa, anh không có việc gì thì ngâm đi”

Nói xong, hấn liền tựa người ra sau, nhắm mắt lại hưởng thụ mà tay vẫn không vẫn buông cổ tay anh ra.

Dương Tử An thấy dây dưa không có hiệu quả liền cam chịu ngồi xuống. Nhưng không biết thế nào mà cứ giây dưa qua lại khiến nước trên mặt suối cũng không được yên mà trôi qua trôi lại. Diệp Thần chỉ chờ cơ

hội này, lập tức buông lỏng cổ tay anh ra, thay vào đó là vòng eo mềm dẻo nhỏ nhắn của anh, đồng thời nhấc một chân đè lên chân anh, trầm giọng:

“Đừng giãy”

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được làn da đang tiếp xúc với cơ thể mình trở nên nóng bừng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-chi-cuu-vot>